CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

ABC AUDITED PAID CIRCULATION

"Put on the new man, which after God is created in righteousness and true holiness." Eph. 4 : 24

JULY 13th, 1962 - No. 554 - 10 PAGES • P.O. BOX 312, STATION B., HAMILTON, ONT.

17th year of publication
Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment of postage in cash.
Postage paid at Hamilton.

O, BAAL, ANTWOORD ONS !

DOOR DRS. M. VRIEZE

Het Canadian Peace Research Institute is een grootscheepse, nationale actie begonnen om zich te verzekeren van de morele en financiële steun van burgerij en overheid in Canada. Huis aan huis worden folders verspreid. Boekenwinkels hebben stapels exemplaren van het boekje "The Bridge of Reason" op hun toonbank liggen. Plaatselijke comitees zijn druk in de weer met propaganda. En het heeft er alle schijn van dat de idee die door dit instituut wordt gelanceerd er bij de mensen in gaat en op een sympathiek onthaal kan rekenen.

Het betreft hier een appèl op alle Canadese burgers, van hoog tot laag, ongeacht hun afkomst, hun geloof of hun ontwikkeling. Wij moeten, zo wordt gezegd, hier allemaal achter staan, en wel zonder uitstel. Iedere dag uitstel brengt ons immers dichter bij de catastrofe, die onafwendbaar is tenzij wij vandaag als één man opstaan en de handen uit de mouwen steken.

Calvinist Contact kan daarom niet achter blijven. Natuurlijk, wij vertegenwoordigen met ons blad slechts een betrekkelijk kleine groep. We zijn Hollands sprekende Canadezen. Dat is al een sterke beperking. We zijn ook nog calvinisten, en dat is nog een sterker beperking. Toch wordt er ook op ons een dringend beroep gedaan. Niemand mag immers achterblijven.

Dus zit er niet anders op dan onze volle aandacht te geven aan wat deze nationale actie beoogt, om, als het maar enigszins mogelijk is, mee ons in te zetten voor het niet alleen nationaal, maar zelfs ook het internationaal belang, het belang van de mensheid.

Wat wil dit Canadian Peace Research Institute eigenlijk? Dr. Norman Z. Alcock, de stichter van de Canadese organisatie, maakt ons dat glashelder in zijn boekje "The Bridge of Reason". Kort samengevat komt het hierop neer.

We zijn allemaal doodsbenauwd dat er weer oorlog komt. En we hebben wel door dat wanneer er oorlog uitbreekt het bepaald geen pretje zal zijn. Of het waar is dat een atoomoorlog werkelijk een einde zal maken aan de mensheid, aan de beschaving, aan het leven op onze planeet kan natuurlijk niemand met zekerheid voorspellen. Maar het lijkt er wel op dat er niet veel overlevenden zullen zijn zodra de laatste atoombom is verschoten.

Ondanks het feit dat iedereen hierover zowat gelijk denkt doet in feite niemand er wat aan. Kijk eens, zegt Dr Alcock, naar de Verenigde Staten. Ze hebben daar maar liefst 'n slordige $40,000,000,-000.00 staan op hun defensiebegroting. Het grote deel dat daarvan wordt gebruikt voor wetenschappelijk onderzoek om te komen tot nog doeltreffender methoden van oorlogvoering staat in geen enkel vergelijk met de armzalige $400,000 die besteed mag worden aan de bestudering van ontwapeningsvragen. Denk U eens even in: slechts een duizendste procent voor ontwapeningsstudie!

Zoals het in de Verenigde Staten erbij staat is het al precies eender in andere landen. Men praat een beetje. Een enkeling is bezig wat op ontwapeningsvraagstukken te studeren, maar daar blijft het dan bij.

Dr Alcock en zijn, overigens door indrukwekkende namen gesteunde, plan vinden dat het tijd wordt dat er wat verandert. Er moeten spijkers met koppen geslagen worden. Het is de hoogste tijd, en voor we het weten zal het te laat zijn. Wat er dan precies gebeuren moet?

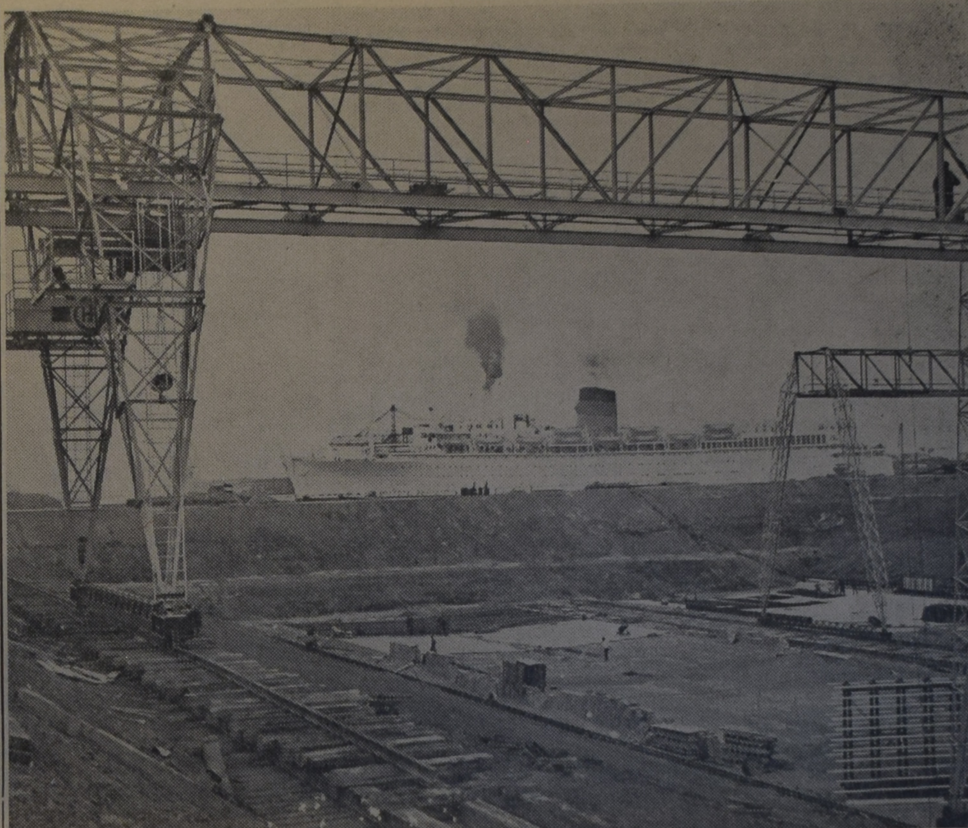
Er moet over de gehele wereld een netwerk komen van Peace Research Institutes. Die instituten moeten worden gesubsidieerd door de overheden en gesteund door de giften van de burgerij van ieder land. Zulk een subsidie mag echter geen onderworpenheid aan een bepaalde nationale overheid meebrengen. Al die instituten zullen onafhankelijk van elkaar zijn, maar ook onafhankelijk van de eigen landsoverheid. Toch hebben ze wel weer iets te maken met die overheid, want ze zullen algemene aanwijzingen en bepaalde opdrachten moeten volgen welke zijn verstrekt door de departementen van oorlog en landsverdediging. De onderlinge onafhankelijkheid van de instituten over de gehele wereld is ook betrekkelijk, want er moet een volledige inter-communicatie bestaan waardoor een uitwisseling van resultaten en gegevens mogelijk wordt. Het wereldwijd karakter tenslotte is bedoeld ter verkrijging van een zo rijk mogelijk geschakeerde informatie omtrent gezichtspunten.

Om er achter te komen wat deze instituten moeten doen, kunnen we het best letten op wat eigenlijk de quintessence van het hele program uitmaakt. We vinden in Dr. Alcock's boekje namelijk zoiets als een formulering van vooronderstellingen waarvan de gehele actie uitgaat. Om er zo precies mogelijk recht aan te doen geven we deze vooronderstellingen nu onvertaald weer:

> "*The methods of science and reason* should be used. They should be used because they are the most powerful tools available to man.
>
> It was *man's ability to reason critically in the physical sciences* which caused his phenomenal progress in technology — for good or evil.
>
> It was *his ability to reason critically in the biological sciences* which caused him to rid himself of his ancient ailments and diseases, and to grow food in abundance.
>
> And it will be *his ability to reason critically in the social sciences* which will bring about equal advances in the field of social diseases. The greatest of these is war."

Wie dit korte citaat eens rustig en nauwkeurig bekijkt, heeft in feite genoeg van het gehele program begrepen. De wereld moet bevrijd van sociale rampen, vooral van oorlog. Niet slechts van een oorlogje hier en een oorlogje daar, maar eens en voorgoed van a l l e oorlog. Dat lijkt wel erg lastig, maar als het er op aankomt is het maar een klein kunstje voor de mens. Tenslotte bezit de mens fenomenale krachten. Dat heeft hij wel laten zien in het gebied van de techniek, van de medicijnen, van de voedselproductie, en zo meer. Hij kan als het erop aankomt wonderen verrichten. Zodra die mens maar wetenschappelijk begint te werken en zijn wetenschap op bepaalde gebieden begint toe te passen vliegen de stukken eraf. Hij is de grote en grootse mens die deze wereld best naar zijn hand kan zetten, zolang hij maar gebruik maakt van de wetenschappelijke methoden. Daarom wordt het hoog tijd dat de mens zijn aandacht en zijn wetenschappelijke belangstelling gaat geven aan dat gebied waar hij nog steeds aan voorbijgegaan is, namelijk het veld van onderlinge verhoudingen tussen mensen en tussen volkeren. Niemand behoeft eraan te twijfelen dat, zoals de mens ongelofelijke resultaten heeft bereikt op andere terreinen met zijn wetenschappelijk kennen en kunnen, hij ook de problemen in het sociale vlak op grootscheepse en indrukwekkende wijze zal oplossen. Hij heeft het in zijn macht, via de toepassing der wetenschappelijke methoden, een oorlog-vrije wereld te scheppen. Dr Alcock aarzelt niet in dit verband zijn "we believe . . ." uit te spreken.

(Vervolg op pag. 2)

ZEESCHEPEN VAREN LANGS BOUWDOK COENTUNNEL

Vele meters onder het Noordzeekanaal bij Amsterdam wordt hard gewerkt aan de bouw van de Coentunnel. Hoe merkwaardig dit is, blijkt wel als er een groot zeeschip, zoals op de foto het s.s. "Arkadia", voorbij vaart.

Een Verstrekkende Oproep

Op het moment, dat wij dit schrijven is het blijkbaar nog te vroeg om reeds voorspellingen te doen over de ontvangst van de rede, die President Kennedy heeft gehouden op 4 juli j.l. ter gelegenheid van de viering van de Amerikaanse Independence Day. Doorgaans trekken vele redevoeringen op die dag niet zozeer de aandacht. Misschien is dit wel de reden, dat wij (tevergeefs) hebben gezocht naar commentaar in ons dagblad. Tot op vandaag is dit niet verschenen en men krijgt de indruk, dat aan hetgeen Mr. Kennedy heeft gezegd, in Canada stilzwijgend wordt voorbijgegaan.

Een andere conclusie is echter ook mogelijk en misschien wel meer waarschijnlijk. Wat de Amerikaanse President onder de aandacht bracht, kon wel eens als een onverwachte bom ingeslagen zijn, zodat degenen, die het gehoord of gelezen hebben tijd nodig hebben om zich te realiseren wat het allemaal betekent.

Uiteraard was Kennedy vaag in het omschrijven van zijn plan. Men kan niet anders verwachten, waar het hier zulk een ingrijpende wijziging van de Amerikaanse politiek zou betekenen. In het kort kwam het hierop neer dat President Kennedy een oproep deed aan Europa om zich met de Verenigde Staten in 'n soort bondgenootschap te verenigen. Klaarblijkelijk had de President de landen van de Common Market op het oog. De objecten voor zulk een bondgenootschap zouden dan zijn defensie, handel, hulp aan minder bevoorrechte gebieden, monetaire zaken en co-ordinatie van economische en politieke gedragslijnen.

Hoe dit allemaal uitgewerkt zou moeten worden zal uiteraard een onderwerp van vele en lange discussies moeten zijn. In feite is de juiste achtergrond van deze oproep niet eens helemaal duidelijk. Is zij bedoeld om een tegenwicht te vormen tegen het opdringend communisme? Inderdaad zou zulk een tegenwicht wel eens beduidend kunnen zijn, niet zozeer in mensenaantal als wel in potentiële kracht. Het heeft al lang de aandacht getrokken dat Mr. Khrushchev zich verre van comfortabel voelt, nu de Common Market landen zulk een sterke eensgezindheid aan de dag leggen.

Mr. Kennedy's speech kan ook een ander oogmerk, of misschien bij-oogmerk heben. Hij kan ook worden uitgelegd als een motie van wantrouwen in de huidige organisatie van de Verenigde Naties. De klachten blijven immers aanhouden, dat deze organisatie teveel onder de invloed staat van de rode heren. bovendien gevoelen de westerse mogendheden zich door het toetreden van zoveel nieuwe en onervaren leden, voornamelijk uit Afrika, in de minderheid komen. Indien dit de achtergrond van de rede van de Amerikaanse President zou zijn, zou dit wel eens op een nieuw soort volkenbond kunnen uitlopen.

Onder de dreiging van het communisme in Europa (Rusland) en in Azië (China) en in de Amerika's (Cuba) is al eens eerder de wens tot nauwere samenwerking geopperd. Maar tot nu toe heeft nog geen regering daarvan blijk gegeven. President Kennedy heeft echter opnieuw blijk gegeven van voortvarendheid en dat nog wel tijdens de viering van *Independence* Day. Er zit een zekere satire in: tijdens de viering van de onafhankelijkheid wordt een oproep gedaan om van deze onafhankelijkheid gedeeltelijk afstand te doen. De "Globe and Mail"-redakteur noemde het dan ook een verklaring van "Interdependence", dus van onderlinge afhankelijkheid. In ieder geval is het een geheel ander geluid dan wat de Amerikaanse isolationisten te horen gaven in de dertiger jaren.

President Kennedy heeft het zich zeer breed ingedacht. Hij richtte zich nu wel tot het verenigd Europa, maar knoopte er aanstonds de mogelijkheid aan vast dat andere (vrije) democratische landen zich eveneens zouden moeten kunnen aansluiten bij zulk een alliantie.

Ongeveer terzelfdertijd als de President van het grote Amerika zijn ingrijpende boodschap de wereld inzond, kon men tevens in de krant in woord en beeld zien, hoe President de Gaulle van Frankrijk een meer dan gewone ontvangst bereidde voor de Duitse Kanselier Adenauer. De grote tegenstelling in West-Europa is steeds gevormd door Frankrijk en Duitsland. Er waren geen twee landen die elkaar zo moeilijk konden waarderen als juist deze twee. En juist deze twee zijn nu zo dicht tot elkaar gekomen.

Het is een interessante tijd, waarin wij leven.

Het is bijzonder interessant voor de christen. Daar kunnen wij nimmer onverschillig tegenover staan. Wij zijn stellig niet van de wereld, maar wij zijn wel in de wereld en daarom hebben wij deel aan de ontwikkeling van die wereld, aan de "rijp wording" van die wereld.

Het is echter ook gevaarlijk. Zo licht kunnen wij in een plan zoals de Amerikaanse President dit schetste, een rustpunt zoeken. Wij zouden dan onze veiligheid menen te vinden in de concentratie van krachten tegenover het communisme. Dit zou echter blijken een wankele beschutting te zijn, vooral indien wij zouden menen, dat het gevaar alleen in het communisme zou schuilen.

Maar wat deze tijd zo interessant maakt is dat in deze ontwikkeling der historie God werkt met Zijn plan tot verlossing. In en door de ontwikkeling der gebeurtenissen bouwt God Zijn nieuwe wereld. Dit te zien en dit te laten zien is de grote taak van de gelovige.

D.F.

O, Baal, antwoord ons

(Vervolg van pag. 1)

Dat de mens tot nog toe zijn aandacht niet voldoende heeft willen geven aan dit zo belangrijke gebied, en dat de sociale wetenschappen nog steeds zo in het theoretische en vage zijn blijven hangen is niet anders dan een tragedie. Er is natuurlijk wel een vage verklaring voor deze tragedie: het was niet erg aanlokkelijk in financieel opzicht en ook niet inzover het standing en status betreft voor de manen van wetenschap om op dit gebied naam te maken. Er viel niet veel te verdienen en academisch gesproken kwam men toch eigenlijk niet verder dan een, academisch gesproken, tweederangspositie.

Toch zijn er ook weer niet al te veel mannen van wetenschap nodig om grootse resultaten te bereiken. In feite zou een al te grote toevloed van wetenschappelijke figuren zelfs wel eens schadelijk kunnen zijn voor het uiteindelijk resultaat. Als we dat betrekkelijk kleine aantal mannen dan maar vlug kunnen vinden, want anders is het echt te laat.

Om dus tot een snel en effectief resultaat te komen moeten er al meteen een aantal dingen worden gedaan. In de eerste plaats moet er gezocht worden naar de geleerden die voor dit werk van Peace Research moeten zorgen. Dr Alcock heeft nogal wat noten op zijn zang. Want de geleerden die hij wil zoeken moeten, om zijn eigen woorden nu maar te gebruiken, aan de volgende voorwaarden beantwoorden: "possessed of a great sense of urgency with respect to war and peace, first and foremost internationally-minded, professionally self-propelled and very competent, cooperatively oriented vis-a-vis their own governments and the various action groups, easy workers in harness, sufficiently foolhardy and courageous to drop present quests, throwing energies and reputations into a search for peace, ready to do all this for a minimum salary or no salary at all" .

In de tweede plaats moet er voor gezorgd worden dat de instituten een sterk prestige verwerven. Dat kan worden bereikt door als leider een man van nationale of internationale reputatie te vinden die zich voor dit karretje wil laten spannen, maar ook door een kleine groep geleerden en politici die als gidsen voor het instituut optreden. De derde stap is de stap naar de geldkist. Overheden moeten overtuigd dat het geld nuttig gebruikt wordt, maar om onafhankelijkheid van de overheid te verzekeren moeten er ook grote bedragen worden aangetrokken van andere kanten. De vierde stap is zoiets als de eerste klap die meer dan een daalder waard moet zijn. Er moet een project worden gezocht waarbij een Institute for Peace Research zich wat lauweren kan verwerven. Bedoeld is dus zoiets als een klein oorlogje-in-de dop dat door de activiteit van het instituut nog net kan worden voorkomen, of iets in die geest. De publiciteit die hierdoor voor het instituut kan verkregen worden is nodig voor verdere voortgang. De overheid moet erdoor worden overtuigd dat ze echt niet verder kan zonder deze geleerden, en de overheid moet daarin worden gevolgd door de gehele burgerij.

Zonder nu nog verder op details van dit plan in te gaan merken we nog op dat dit plan ook nog een uitzicht op de in de toekomst te verwezenlijken oorlog-vrije wereld opent. Er straalt in de verten een aarde waarop tenslotte nog maar een Overheid het heft in handen heeft in feite. Er mogen dan nog allerlei nationale overheden zijn, maar de wereldregering staat toch altijd aan de top. Daar moet en daar gaat het heen. Daar ligt het ideaal en Dr Alcock droomt er al van! Natuurlijk moet de brug naar die uiteindelijke glorieuze toekomst nog gebouwd worden. Maar daarvoor dan ook deze actie. Oost en West staan nog steeds fel-vijandig tegenover elkaar, maar, om maar weer Dr Alcock aan het woord te laten, "if the East could now interpret non-violent resistance as an acceptable form of the revolution of the proletariat; and if the West could then allow Communist missionaries freedom to work where they choose; an accommodation might be possible".

* * *

Misschien heeft menig lezer niet het geduld kunnen opbrengen al deze nonsens in zich op te nemen Het wordt hem niet euvel geduid. Want dit is flagrante onzin welke door 't Can. Peace Research Institute en door Dr Alcock wordt voorgedragen. En we verbazen ons sterk hier namen te vinden van mannen van een zekere faam. We lezen immers dat de voormalige directeur van de World Health Organization, Dr. G. Brock Chisholm, en de voormalige moderator van de United Church, Rt. Rev. James S. Thomson, of ook de voorzitter van de B.C. Power Commission, Dr Hugh L. Keenleyside, en nog meerderen voluit achter deze actie staan.

Is onzin niet een te groot woord? Zeer beslist niet. Het wemelt in het boekje van Dr Alcock niet alleen van allerlei kinderlijke formuleringen die we hier toch beslist niet hadden verwacht, en van de nodige onjuistheden, zowel in feiten als in interpretaties van feiten, maar het geheel getuigt vooral van een compleet gebrek aan inzicht in de complexheid van het vraagstuk waarmee men zich wil bezighouden. Wat dat betreft is het lezen van "The Bridge of Reason" verloren tijd.

Toch kunnen we het woord onzin en ook het woord nonsensikaal hier nog op een andere manier gebruiken. De bijbel spreekt van zonde als dwaasheid, nonsens, zinloosheid. In die betekenis vooral willen we het woord onzin hier nu met het oog op deze actie hanteren. We beperken ons daarom vooral tot het fundament, het uitgangspunt van de actie voor Peace Research.

We herinneren ons dat in dat uitgangspunt werd gesproken van "Man's ability to reason critically in the various sciences" als uiteindelijk 's mensen enig afdoende, maar dan ook indrukwekkend sterke wapen. In de wetenschap zien we de mens op zijn best. In zijn wetenschappelijk kunnen kan hij bergen verzetten. Zijn wetenschappelijke methoden doen hem de wereld beheersen en het is de toegepaste wetenschap die wonderen werkt.

God wordt in dit hele plan "buiten beschouwing gelaten". Ik heb zo'n vermoeden dat Dr Alcock, en ook de moderator van de United Church (om hem dan nu eens met name erbij te betrekken als "theoloog") God zien als "voor privé gebruik". Er zijn mensen die het bij aspirine houden, en er zijn mensen die het met God houden: ieder zijn meug blijkbaar, als je God maar niet bij internationale en nationale plannen betrekt! Maar wie God buiten beschouwing laat, heeft niet in de gaten dat hij nu de wereld en de mens en alle problemen die wereld en mens aangaan ziet zoals iemand die in een lachspiegel staat te kijken. Het is wel vermakelijk, maar wat je ziet heeft toch niet veel meer met de werkelijkheid te maken. Dat merken we dan ook onmiddellijk in dit gehele plan. Oorlog is niet langer iets dat toch altijd ook heel direct te maken heeft met de slaande hand en het oordeel Gods over deze wereld, maar het is eigenlijk niet veel anders dan dat er ergens "iets" is misgegaan dat door een technicus in de sociale wetenschappen heel gemakkelijk weer "in orde" gebracht kan worden als de man er even voor gaat zitten. Oorlog heeft niet meer te maken met zonde, maar is uitsluitend het gevolg van het feit dat de geleerden eenzijdig zijn bezig geweest met medische wetenschap, met techniek en wat al niet meer, zonder zich over het sociale al te zeer te bekommeren.

Daarom kan dr Alcock wel zeggen dat oorlog iets verschrikkelijks is, maar dat m e e n t hij niet. Hij heeft er nog niets van begrepen w a a r o m oorlog zoiets verschrikkelijks is. Hij ziet alleen maar bommen vallen, maar hij ziet niet w i e de bommen werpt. Hij ziet noch de zonde van de mens, noch de majesteit van God, noch de Enige Die uitzicht en verlossing biedt, Jezus Christus. En daarom is dit plan dwaas en zinloos.

Peace Research is de actie van de wanhopige, zielige humanist, die zijn wereld aan brokken ziet vallen en die nu als een kind begint te huilen: we hebben toch zoveel gepresteerd in de medische wetenschap en we hebben toch zoveel voedsel kunnen produceren met onze kunde en kennis, en waarom kunnen we nu toch, door diezelfde wetenschappelijke kracht, geen einde maken aan de oorlog? Ik kan het niet helpen, maar ik moet wel denken aan het dreinend kind dat zegt: ik kan een lamp aansteken in de kamer, en ik kan een vuurtje stoken met lucifers en waarom kan ik het nou niet laten onweren?! Maar ik moet tegelijkertijd denken aan de onverzettelijkheid van de mens die het niet w i l opgeven en zichzelf daarom op de schouder staat te kloppen, zo van "je kunt het best, m'n waarde". Dr Alcock en de zijnen, met alle sporen die zij hebben verdiend in de Unesco en in de botanische tuin in New York, aan de universiteit van Michigan of in Northwest Industries, vertonen toch wel erg veel gelijkenis met de Baalpriesters uit het Oude Testament, die maar stonden te roepen van "Baal, antwoord ons". Baal hield zijn mond dicht. Hij kon ook moeilijk anders. Hij was maar een stuk steen of een stuk hout. Peace research heeft ook zijn baals. Het zijn de geleerden in de sociale wetenschappen. Geleerden, zo klinkt de bede van Canadian Peace Research, geleerde mannen, we zullen U veel geven. We zullen zorgen dat U een beetje meer verdient als we genoeg geld van de overheid en de burgerij kunnen loskrijgen. We zullen ook zorgen dat U een beetje meer prestige en standing krijgt als het met het eerste project goed gaat. Maar, dat smeken we U nu, verlos ons van de oorlog. Baal, antwoord ons!

De onverzettelijke logica legt nu de verbinding tussen het God-buiten-beschouwing-laten, en het gebed tot de sociale experts. Wie God verwerpt komt altijd bij Baal uit!

Of wij dan niet vinden dat er iets gebeuren moet om een dreigende oorlog af te wenden? Natuurlijk. Of wij dan niet, zij het op en andere manier, overtuigd zijn dat Peace Research aan de orde moet gesteld? Inderdaad, maar dan niet een research van het zogenaamde neutrale, a-religieuze, humanistische denken dat opereert met de god-der-toegepaste wetenschap. En niet een vredesideaal in de zin van "als-er-nou-toch-alsjeblieft- maar- geen- atoombommen-beginnen-te-vallen". Maar een actie waarbij het punt van uitgang Golgotha en het open graf van de Paasmorgen is, waarbij de vrede gevonden wordt in Hem Die ook vandaag present is in het wereldgebeuren, in oorlogen en spanningen, Jezus Christus. Dan staat er tegenover de "Bridge of reason" door de mens gelegd om deze ellendige wereld te verblinden met een toekomstige heilstaat, die andere brug, door God gelegd in Christus van Hem uit naar ons toe.

Canadian Peace Research vraagt om onze medewerking, om onze gaven en giften. We kunnen die niet geven. Wij willen niet meeroepen om Baal's antwoord. Maar dat is alleen nog maar negatief. Er zal ook iets anders moeten zijn. Iets positiefs. Een duidelijk antwoord, wijzend naar een duidelijke weg. Dat woord moet dan maar gesproken worden, ook in Canada, door kerk en pers, door groep en individu, door man van wetenschap en door wie zich van die wetenschap ver houdt. We zouden willen zeggen: waarom hebben *wij* eigenlijk niet *eerder* het woord genomen dan deze mannen van de Canadian Peace Research?

NIEUWE ONAFHANKELIJKE STAAT IN AMERIKA

De Brits Westindische Federatie is een staatkundige groepering binnen het Britse Gemenebest welke na 1945 is ontstaan. De geografische omstandigheden van de leden van deze federatie zijn echter zodanig dat de leden toch als afzonderlijke eenheden naar voren zijn gekomen. In April a.s. zal deze federatie worden ontbonden en het grootste eiland van deze federatie: Jamaica, heeft reeds te verstaan gegeven dat Jamaica nog dit jaar een volledig vrije en zelfstandige staat zal worden. In Augustus van dit jaar zal het zich als zodanig uitroepen.

De nieuwe staat telt ca. 1,5 miljoen inwoners. Het land leeft van de produktie van suiker, rum en bananen. Men acht de politieke ontwikkeling van Jamaica van veel belang, omdat het eiland de buurstaat van Cuba is. Evenals op Cuba neemt ook op Jamaica de suikercultuur een zeer belangrijke plaats in. Twee vijfde van de totale suikerproductie komt op rekening van ca 25.000 kleine zelfstandige boeren, drie vijfde van de produktie is in handen van buitenlandse bedrijven. Onder de bevolking bestaat een zekere hang naar het communisme. De communistische partij zou er 30.000 zielen tellen. De huidige premier van Jamaica, Norman Manley, is echter allerminst communistisch gericht, integendeel!

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.

Subscription price: $ 4.00 per year.

Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.

Minister Diefenbaker's Noodprogramma

door J. P. Verseveldt

De economische noodmaatregelen van 24 juni, amper een week na de verkiezingen, vormden wel een schril contrast met Mr. Diefenbaker's verklaring twee weken tevoren, dat "Canadians never had it so good".

Het aannemen van een vaste wisselkoers voor de Canadese dollar op 3 mei heeft niet tot het resultaat geleid, dat de regering ervan verwachtte. Integendeel, in plaats van het buitenlands vertrouwen in ons economisch beleid te herstellen, ontwikkelde zich een kapitaalvlucht. Deze werd nog verergerd door de verklaring van Minister Hamilton tijdens de verkiezingscampagne, dat z.i. de wisselkoers van onze dollar op 90 cents U.S. moest worden gesteld. De tegenverklaring van Minister Fleming, dat de regering van plan was de pas vastgesteld koers van 92.5 cents U.S. voor één Canadese dollar tot het uiterste te verdedigen, mocht niet baten.

De verdeeldheid in het kabinet over deze kwestie, die hierdoor voor ieder duidelijk werd, deed Canada geen goed. Zoals reeds werd opgemerkt in een vorig artikel (zie C.C. van 11 mei) waren onze nationale deviezenreserves in zes maanden tijd met $515 millioen verminderd in de poging de dollar te stabiliseren. In mei en juni verdween een verdere $495 millioen en hiermee was de deviezenvoorraad tot $1.100 millioen gereduceerd. Indien in dit tempo zou zijn doorgegaan, had Canada aan het eind van de zomer niet meer aan zijn internationale verplichtingen kunnen voldoen. Drastische maatregelen konden daarom niet langer worden uitgesteld.

Om onze geslonken deviezenvoorraad weer enigszins op peil te brengen werd $1.050 millioen geleend van banken in de U.S. en de U.K. en van het International Monetary Fund. Met deze stap gaf de Regering te kennen, dat zij ernst maakte met haar belofte de huidige koers van de Canadese dollar te handhaven. De speculatie tegen onze valuta verminderde dan ook onmiddellijk. Velen in het bedrijfsleven, die aankoop van Canadese dollars hadden uitgesteld in de hoop er na een verdere devaluatie minder voor te behoeven betalen, gingen nu tot aankoop over. Dit verleende steun aan de koers.

Mr. Caouette van de Social Credit Party in zijn critiek op de noodmaatregelen gaf blijk van economische zaken absoluut geen verstand te hebben, toen hij zei, dat het niet nodig was naar het buitenland te gaan om geld te lenen, "daar we al het crediet, dat we nodig hebben van de Bank of Canada kunnen krijgen". Afgezien van het feit, dat juist het overmatige uitbreiden van de geldcirculatie één van de oorzaken is geweest van de huidige impasse, kan de Bank of Canada ons geen U.S. dollars en Engelse ponden verschaffen en die hebben we nu eenmaal nodig om onze buitenlandse schuldeisers te voldoen.

Om de sterk gestegen invoer in Canada te beteugelen wordt nu op een lange reeks van geïmporteerde artikelen tijdelijk een extra invoerbelasting (surcharge) geheven. Het percentage varieert van 5 tot 15% al naar gelang het min of meer luxe karakter van het betrokken artikel. Auto's, meubelen, radio- en T.V.-toestellen vallen in de 10% categorie; whisky, wijn, snoepgoed e.d. worden belast met 15%. Voedsel, ruwe grondstoffen en onderdelen van artikelen, die hier worden vervaardigd, zijn vrijgesteld. Ondanks de industrialisatie, die in de afgelopen twintig jaar plaats heeft gehad, blijft Canada sterk afhankelijk van het buitenland voor een groot aantal consumptie-artikelen. De extra koopkracht, die door tekorten op de Federale begroting is gecreëerd, heeft daarom het werkloosheidsprobleem niet kunnen oplossen, maar heeft alleen tot gevolg gehad een snelle stijging van de import. De regering hoopt hieraan paal en perk te stellen door de extra heffingen.

Het verstrekken van credieten door de buitenlandse banken ging gepaard met het stellen van bepaalde eisen aan Canada's financieel beheer door de geldschieters. De uitgaven van de Federale regering zullen moeten worden beperkt en een van de gevolgen is, dat voorlopig niet aan nieuwe publieke werken, zoals bruggen, wegen en postkantoren, zal worden begonnen. De regering hoopt door de extra heffingen en beperking van de uitgaven, het geschatte tekort van $745 millioen op de begroting 1962-63 te kunnen verminderen tot $300 millioen.

In de toekomst zullen toeristen goederen ter waarde van $25 vrij van invoerrechten mee terug kunnen brengen van een buitenlandse trip. Het maximum was tot nog toe $100. Het jaarlijkse totaal van $300 is gereduceerd tot $75 voor de U.S. en $100 voor andere landen.

Tegelijkertijd met de regeringsverklaring heeft de Bank of Canada aangekondigd, dat de "bank rate" is vastgesteld op 6%. Dit is de rentevoet die de banken in Canada (zoals b.v. de Royal Bank of de Bank of Montreal) moeten betalen wanneer zij willen lenen van de centrale bank. Deze vaste rentevoet komt in de plaats van de "zwevende" bank rate, die hier in de afgelopen jaren gangbaar was, en die werd bepaald, niet door de Bank of Canada, maar door de markt in schatkistbiljetten. Wij passen ons nu weer aan bij de internationale gewoonte. Met name in Engeland maakt de Centrale Bank een spectaculair gebruik van de bank rate. Met een verhoging kondigt zij aan, dat zij de economische stabiliteit in gevaar ziet. Om inflatie te voorkomen wordt het de gewone banken moeilijker gemaakt van de centrale bank te lenen en worden zij tot voorzichtigheid aangespoord bij het verstrekken van leningen aan hun clienten. Vreest de centrale bank voor een recessie, dan wordt de bank rate verlaagd en worden ook de gewone banken weer wat makkelijker bij het geven van leningen. Doordat Canada een "zwevende" bank rate had, ontbrak dit sein geheel, en verkeerde de financiële wereld altijd enigszins in het onzekere omtrent de politiek van de Bank of Canada. Een van de gevolgen van het hoge niveau, waarop de bank rate nu is vastgesteld, zal ongetwijfeld zijn, dat bankleningen moeilijker te verkrijgen zullen zijn, iets dat de zakenlieden onder ons wel in gedachten moeten houden bij het maken van hun plannen.

De genomen maatregelen zijn als *nood*maatregelen aangekondigd. De huidige crisis is echter niet iets tijdelijks, maar een symptoom van diepere economische problemen. "Canada has been living beyond its means" om een uitdrukking van de voormalige Governor van de Bank of Canada, James Coyne, te gebruiken. Zoals men zich zal herinneren, werd Mr. Coyne verleden jaar door de regering uit zijn post gewerkt. Het is de ironie van het lot, dat de thans genomen maatregelen nauw aansluiten bij het door Coyne voorgestelde programma.

Over Canada's fundamentele problemen echter een ander maal.

BOEKBESPREKING

BRINGING CHRIST TO THE NATION

Review of R. B. Kuiper: *God-centered Evangelism*, 216 p. Baker Book House, 1961, price $3.95.

No command of Christ is more incisive for our day than that of preaching his gospel to a lost world. Evangelism, or missions as we often call this work, is mandatory upon everyone who knows and loves his Lord.

In spite of all the advances in education, science and living standard — or possibly more precisely because of these advances — our communities and country need Christ, the Savior and Lord of the world. Especially in Canada, where millions hold membership in the churches, this task is not easy. Many are satisfied with a nominal membership which sets no stamp on either their convictions or their conduct. We may well ask whether they have ever been personally confronted with our living Lord. Since so many are satisfied with this brand of religiosity, believers are tempted to suppose that there isn't much evangelistic opportunity.

Among the thousands of Calvinists who came to this land in recent years there are many who see things straight. They realize they are here not just to advance personal and family interests but to witness for God. In many congregations the call to evangelism has not fallen on deaf ears. Contacts are being made with unchurched and nominally churched. Sunday Schools and Daily Vacation Bible Schools have opened their doors to children who otherwise would know little about the Savior. Literature is disseminated in increasing quantities. Families are contacted. Yet more, much more, remains to be done.

A pressing danger is that we, in performing this work, somewhat forget the Biblical principles which must always undergird it. In our hurrying world we insist on getting things done. As a result the practice seems to overshadow the principle.

This will work deadly ruin for Biblical evangelism. Too many attempts to bring the gospel are man-centered. Attention is focussed on gaining members for a church organization or setting up a program which will be popular to our neighbours. To make man's welfare, either for this life or the next, our chief concern undercuts the glorious gospel which we have been commanded to bring. It robs God of his glory. It caters to the flesh. It deceives those who engage in or respond to it. In the long run, it is replete with disappointments, since God honors no work which does not honor Him as he is revealed to us in his word. The need is pressing, therefore, for a radically God-centered evangelism.

In his most recent book, *God-centered Evangelism*, professor R. B. Kuiper seeks to meet this need. The sub-title designates the approach which he takes and to which he remains true throughout: A presentation of the Scriptural theology of evangelism. In nineteen chapters he deals with the leading principles and problems involved in bringing God's message to the world wherein we live. Instead of losing himself in a discussion of various methods, the author underlines what he conceives to be the Scriptural teaching or doctrine concerning this work. It lays the foundations upon which the work is to be built, the methods tested and the problems resolved.

We are reminded that God, not man or even the church, is the author of evangelism. He provides for its possibility by his word and work of reconciling the world to himself through Jesus Christ. The first chapter sounds the keynote for the rest of the book. Here we have no abstract, speculative, scholastic conception of the eternal God and Father of our Lord Jesus Christ but a thoroughly Scriptural view. Although grounding evangelism in God's eternal plan and purpose, Kuiper refuses to be snared by existentialist and dialectical thought which puts time and eternity in a state of unresolved tension. At the outset he shows how God's eternal purposes of grace were manifested in the love of the Father, the self-sacrificing life and death of the Son, and the gracious operations of the Holy Spirit. Repeatedly we are reminded that Biblical evangelism is "covenantal", that God has chosen and calls and converts a lost and sinful humanity out of which he constitutes a "new race" and "new family" to his praise.

At bottom, there remains mystery, the profound mystery of an eternally sovereign and gracious God who in ways past finding out achieves his goal without in any way undercutting man's moral and spiritual responsibility. To this the author calls attention. Likely the undeniable fact of this mystery accounts for a few strange expressions which mar this work. Its consistent emphasis, however, is Biblical. Many of the outstanding Biblical passages on the work are explained at some length. Much-needed warnings are sounded against an evangelism which manifests zeal without sound knowledge of what the Bible says.

This book is unabashedly Reformed in its convictions. It does not hesitate to point out the errors of Romanism, Arminianism, fundamentalism and modernism in both its older and newer forms. As a result, it will by no means commend universal assent. Many attacks will be levelled against its chief positions, sometimes even by those from whom we might expect a more sympathetic and objective evaluation of its pages. Too many people, whether they are aware of this or not, resent any presentation of the Christian gospel as neither *of* nor *according to* man.

Among the many fine emphases in this book is the stress on the duty of every Christian. "In fact, it may be said without hesitation that every believer, being a prophet, as well as a priest and a king, by virtue of the universal office of all Christians, is correctly described as an evangelist." Kuiper is well aware of the almost insurmountable difficulties which confront our witness. Yet repeatedly he heartens his readers with assurances of triumph which God provides for all who are faithful.

All in all, this is a fine book. It deserves a warm welcome in our church libraries, schools and homes. It should be read not once but several times. Especially groups engaged directly in this work would be well advised to study and discuss its pages together. It will instruct and inspire all who love the Reformed faith to be faithful in bringing the rich Christ to the community and country in which God has providentially placed them.

Peter Y. De Jong

OUR BEST WISHES!

Thea Maria VanderLeek and Bob Kempenaar married on June 8, 1962 in the First Christian Reformed Church of Hamilton.

The bride is the daughter of Mr. and Mrs. VanderLeek of Hamilton, Ont.

The groom is the son of Mr. and Mrs. Kempenaar of the Netherlands. (Photo: J. H. March)

Ingezonden

Nieuws van het "Women Fund for Chr. Higher Education"

De spanning is weer gebroken, het eindbedrag van de eerste helft van 1962 is binnen. Met stijgende belangstelling hebben we weer afgewacht. Ook deze keer moest er een punt achter. Alles was nog niet binnen, maar we moeten ons aan de datum houden.

Toch, dames-collectanten, Uw moeite werd weer rijkelijk beloond. Het zal U stimuleren voor de najaarsrondgang, want deze keer was de opbrengst bijzonder goed. Er kwam een prachtig bedrag van $ 1732.30 binnen uit 17 van de 23 gemeenten. Alle geefsters en gevers weer heel hartelijk dank.

Door offer en gebed zal dit werk zijn doel bereiken. God laat niet varen het werk Zijner handen. Een cheque van $ 1700.00 is naar de Chr. Highschool in Hamilton verstuurd. Het geld zal besteed worden naardat dit door het bestuur nodig wordt geacht.

En nu maar weer samen sparen en samen werken. Allemaal voor hetzelfde doel, n.l. de instandhouding van de Chr. Higschool.

Al lijkt het plaatselijk of per gezin ook klein en weinig, U ziet telkens weer iets groots voor de dag komen, zoals ook de laatste lichting dat was. Span U dan weer in voor de volgende lichting, want er wordt weer op U gerekend straks in September.

Werk vooral wel georganiseerd en stuur de opbrengst voor de 1ste October naar Mrs. Veldstra, P.O. Fonthill, Ont.

Vergeet vooral ook niet Uw naam en plaatsnaam van Uw gemeente duidelijk te vermelden. Dit om verwarring die door verzuim ontstaat te voorkomen.

We zien belangstellend en afwachtend de resultaten van de volgende "collecte" tegemoet.

Veel succes!

Namens het Hoofd-comité der busjes-actie,
Mrs. Harry Zomer (sec.).

AMERIKANA

Gebed in school; geld voor de school; blije kerken en verlaten armen

Dr. Kooistra heeft bijgaand artikel in Grand Rapids, Mich. geschreven, alwaar hij momenteel een cursus geeft voor studenten over "The Social Context of Present-day Evangelism". In deze cursus geeft Dr. Kooistra een critische ontleding van onze Westerse cultuur en van enige sociale instellingen van deze cultuur. Tegen deze achtergrond krijgt het artikel van Dr. Kooistra speciale nadruk, ook al gaat het over toestanden in de Verenigde Staten.

Redaktie

Grand Rapids, Mich.,
29 Juni 1962.

Nu we in verband met werkzaamheden aan "The Summer Institute of Missions", dat deel uitmaakt van de "Summer Session" van Calvin College, ons terrein van aktiviteit tijdelijk verplaatst hebben naar de Verenigde Staten van Amerika en wel naar Grand Rapids, dat dikwijls beschouwd wordt als de zetel van de "headquarters" van de Christian Reformed Church, willen we onze lezers in Canada van enkele gebeurtenissen hier op de hoogte brengen. Het is niet onze bedoeling regelmatig verslagen van ons werk en verblijf hier te zenden. Daarvoor ontbreekt de tijd. Maar nu ik gisteravond de Grand Rapids Press van 28 Juni doorlas werd de verleiding om de pen te grijpen toch te sterk en menen we er goed aan te doen U van een en ander nader op de hoogte te brengen.

Enkele dagen geleden, om precies te zijn op Maandag 25 Juni, deed het Hoge Gerechtshof (Supreme Court) een uitspraak, die op verzoek van een vijftal ouders vaststelde dat geen enkele staat het recht en de bevoegdheid heeft een bepaald gebed voor te schrijven ten gebruike in de openbare school. Het bedoelde gebed dat door de staat New York was voorgeschreven luidde aldus: "Almighty God, we acknowledge our dependence upon Thee, and we beg Thy blessing upon us, our parents, our teachers and our country. Amen."

Zoals U ziet is dit gebed al erg "neutraal" gehouden; uit vrees voor de Joden, de Unitariërs en sectariërs wordt de naam van de Here Jezus niet vermeld, ook wordt God niet de Vader in de hemel genoemd. Tevens ontbreekt in dit gebed de dankzegging en de lofverheffing.

Men kan zich verwonderen over de beslissing van het Hoge Gerechtshof, maar men zal zich toch de moeite moeten getroosten goede nota te nemen van de argumenten die dit hof zelf aanvoert in een beslissing van zes-voor-en-één-tegen met betrekking tot deze zaak. Het Hoge Gerechtshof heeft in de Verenigde Staten van Amerika een zeer speciale en tegelijkertijd een vrij beperkte taak, nl. te fungeren als een extra bescherming van de demokratie. In de Verenigde Staten van Amerika poogt men het demokratisch karakter van de staat te handhaven door een balans van machts-organen. Daarom heeft de President wel de uitvoerende, maar niet de wetgevende macht. Toch kan de President over bepaalde wetten zijn veto uitspreken. In zo'n geval gaan de wetten weer terug naar de twee kamers, the House of Representatives en the Senate, die tesamen ook the Congress worden genoemd en als daarna de beide kamers, gehoord de bezwaren van de President, de voorgestelde wet toch aanvaarden met een tweederde meerderheid, dan moet de President zich daarbij neerleggen. Maar als een extra veiligheidsmaatregel kent de U.S.A. het Hoge Gerechtshof, dat de bevoegdheid heeft elke wet of wetgevende maatregel krachteloos te verklaren, indien bij gedaan onderzoek blijkt dat zo'n wet of zo'n maatregel strijdt met de konstitutie van de Verenigde Staten van Amerika. Evenwel het Hoge Gerechtshof mag niet handelen op eigen initiatief: het moet wachten tot bezwaren tegen een bepaalde wet of wetgevende maatregel worden ingebracht. Dit kan gebeuren door één enkele persoon, door een groep personen, de verenigingen, door een burgerlijke gemeente (municipality), een administratieve groep van gemeenten (county) of door een staat of een aantal staten.

In Roslyn Heights in de staat New York werd in 1958 een vereniging, waarvan 50 ouders lid werden, opgericht met als doel het gebed op de New Hyde Park, N.Y. public school aan het Hoge Gerechtshof voor te leggen met het verzoek het desbetreffende besluit te voorzien van de uitspraak: in strijd met de grondwet (konstitutie). Dit is dan nu Maandag 25 Juni een feit geworden. De vereniging heeft ondertussen heel wat aan potentieel ingeboet, want van de vijftig leden zijn er nu nog maar vijf over; twee van hen zijn Joden, één is een Unitariër (verwerper van de Drie-eenheid), één is lid van de Ethical Culture Society en één behoort tot geen enkele kerk. Men zegt dat druk van de gemeenschap vele ouders er toe bewogen heeft hun aanvankelijke steun aan de beweging in de loop der tijd ongedaan te maken. De voorzitter en woordvoerder van de groep, Lawrence Roth beschouwt zichzelf als zeer religieus, hoewel hij geen kerkganger is. De strijd is in Roslyn Heights, de plaats waar Mr. Roth woont, met alle hevigheid en alle onwaardigheid, die maar denkbaar is, gevoerd. Dikwijls werd hij opgebeld door mensen die hun naam niet wilden noemen en hem zgn. "waarschuwden" door te zeggen: "Watch out for your children! We are going to blow up your car! Don't leave your house, something is going to happen in it! We'll get you!" Zijn kinderen en de kinderen van de overige vier leden werden op school uitgescholden voor "vuile Joden", die maar gauw moesten zien weer terug te gaan naar Rusland.

U ziet dus dat de strijd op het lokale vlak gevoerd werd met typisch Amerikaans emotionalisme en dat daarbij het verstand en de tolerantie dikwijls zoek waren. Het lijkt ons nu niet bepaald de wijze waarop een gebed moet worden verdedigd.

Nu werden naar aanleiding van de beslissing van het Hoge Gerechtshof aan President Kennedy allerlei vragen gesteld op zijn laatste persconferentie. De President, die op zo'n conferentie eigenlijk het woord voert tot heel de natie, gaf als zijn mening te kennen, dat ouders, die over deze beslissing bedroefd waren een voor de hand liggend geneesmiddel tot hun beschikking hebben (they have an "easy remedy"), nl. door thuis hun kinderen te leren bidden. In dit verband zei President Kennedy nog iets meer, en volgens de verslaggever van mijn krant hield hij een soort preek, waarin hij het volk trachtte duidelijk te maken dat we ons moeten houden aan de beslissingen van het Hoge Gerechtshof, ook als we de inhoud of het gevolg van zulke beslissingen betreuren. Na een korte pauze voegde hij hieraan toe: "We kunnen thuis heel wat meer bidden, we kunnen wat getrouwer naar de kerk gaan, we kunnen de betekenis van het gebed heel wat meer belangrijker maken in het leven van onze kinderen. Die macht is ons in ruime mate gegeven. Misschien is de beslissing van het Hoge Gerechtshof wel een "welcome reminder" (een aanmaning, die ons welkom behoort te zijn) van het feit dat de godsdienstige opvoeding in het gezin begint. Ik spreek de hoop uit dat alle Amerikaanse ouders zich in hun gezin meer zullen inspannen voor deze zaak."

Zo sprak President Kennedy.

Ondertussen valt het niet moeilijk in te zien, dat de ouders, die zich het meest tegen deze beslissing van het Hoge Gerechtshof verzetten, tevens de Vaders en Moeders zijn, die thuis hun kinderen leren de knieën te buigen. Het is zeer de vraag of van deze gerechtelijke beslissing wel verwacht mag worden, dat ouders, die thuis het gebed verwaarloosden, maar die zich tegen een gebed op school niet sterk verzetten, nu van koers zullen veranderen en zelf aktief zullen worden in de godsdienstige opvoeding van hun kinderen.

President Kennedy had zo zijn eigen hoop op grond van 't gebeurde. Wij hebben die ook. We hopen dat de ogen van meer en meer ouders zullen geopend worden voor het feit, dat een "public school" al dan niet met een gebed van één-en-twintig woorden toch maar een armelijke manier is van de vervulling van de ouderlijke taak de kinderen op te voeden in de vreze des Heren. Zo zou dit besluit aanleiding kunnen zijn voor Protestant Amerika meer het voorbeeld van Rooms-Katholiek Amerika na te volgen en te komen tot een grote uitbreiding van het Protestants-Christelijke onderwijs.

In dit verband is het van belang er op te wijzen dat President Kennedy op diezelfde persconferentie ook heeft gezegd dat hij hoopt dat het "Congress" steun zal bieden aan zijn wetsvoorstel subsidie te verlenen voor de bouw van "colleges", openbare zowel als bijzondere, alsmede aan de hulpbehoevende studenten aan beide soort van inrichtingen voor hoger of voorbereidend hoger onderwijs. Volgens de President hadden deze voorstellen niets te maken met de "religious issue".

Misschien wilt U ook weten waarop het Hoge Gerechtshof zijn beslissing baseert. Het antwoord op deze vraag is een verwijzing naar het eerste amendement op de constitutie, die in the U.S.A. behoort tot de "Bill of Rights", waarin gezegd wordt: "Congress shall make no law respecting an establishment of religion, or prohibiting the free exercise thereof; or abridging the freedom of speech, or of the press . . . etc." De overheid garandeert de grootst mogelijke vrijheid van religie, door zelf zich zo sterk mogelijk te onthouden van invoeren van bepaalde religie. Enerzijds dus wil de konstitutie volledige vrijheid voor de kerk garanderen, anderzijds volstrekte scheiding tussen kerk en staat handhaven.

De vraag is slechts of dit standpunt in de praktijk niet onophoudelijk tot konflikten aanleiding geeft.

Ondertussen is het laatste woord over deze zaak nog niet gesproken. Leden van de senaat en van de House of Representatives zijn al bezig met het indienen van allerlei voorstellen om zo mogelijk de beslissing van het Hoge Gerechtshof ongedaan te maken. Men hoort kreten zoals: "Het Hof oefent gerechtelijke tyrannie over ons uit. Amerika als een "nation under God" is in gevaar. Deze beslissing sanctionneert een duivelse verloochening van de "American way of life". Deze beslissing is een eerste stap ter bevordering van agnosticisme en atheïsme."

Een dominee, de Rev. Graham Walworth van de "Trinity Episcopal Church" in Northport, N.Y., heeft in zijn vitrine voor de kerk een plakaat opgehangen, waarin de beslissing van het Hoge Gerechtshof aldus bekend gemaakt wordt: "Congratulations Khrushshev! School Prayer Held Illegal. God Help America!"

Wij van onze kant zien natuurlijk geen enkele reden waarom deze beslissing van Amerika's hoogste gerechtshof in verband zou moeten worden gebracht met de anti-kommunistische kampagne, die in dit land in volle gang is. Maar het toont wel aan hoezeer de gemoederen in beweging zijn gebracht.

Te zelfder tijd bericht de krant ons, dat de aktie tot vereniging van kerken nog steeds doorgaat. Nu na jarenlange onderhandelingen zijn weer een viertal Lutherse kerken samengesmolten tot één, en dit feit is met name door vele Luthersen maar ook door anderen met gejuich begroet.

In 1880 waren er een 70 verschillende Lutherse "denominations" in de U.S.A., thans is dit aantal teruggebracht tot 11.

De pijnlijke vraag, die de steeds sterker wordende verenigingstendens oproept, is echter of zij inderdaad gedragen wordt door een sterke begeerte het bevel van de Here Jezus tot eenheid te gehoorzamen, dan wel mogelijk wordt door een toenemende onverschilligheid ten aanzien van eens bestaande dogmatische verschillen. Worden de verschillen tussen de kerken kleiner in dezelfde mate als de verschillen in de kerken groter worden? Mocht dit laatste het geval zijn, dan is er niet veel reden om te juichen.

In ieder geval zullen we er goed aan doen de beweging van de midden-orthodoxie in de nieuwe wereld met aandacht gade te slaan.

Tenslotte willen we nog vermelden dat we lazen dat het bestuur van Social Welfare in de County of Kent, Mich., besloten heeft haar budget drastisch te verlagen. We zijn er zo aan gewoon dat de onkosten voor het welfare-werk toenemen, dat zo'n bericht ons wat ongeloofwaardig in de oren klinkt. Nu moet hierbij eerlijkheidshalve ook vermeld worden, dat de Grand Rapids Press in een hoofdartikel, aan deze zaak gewijd, reeds de vrees uitspreekt, dat het wel eens zou kunnen gebeuren dat de voorgestelde maatregelen niet het gewenste resultaat zullen hebben en dus niet tot een bezuiniging in deze sektor zullen leiden.

R. Kooistra.

Lezers Schrijven

Een onzer abonnees zond ons het onderstaande met zijn abonnementsgeld :

CONTACT

Calvinist Contact, zij vraagt eens per jaar
Aan de abonné's, 't zij een hem of haar:
Laat mij even binnen en herinn'ren U
Vriend'lijk: te betalen, vier dollars, graag nu;
In de twee en vijftig weken van het jaar,
Nam U uit de box mij en steeds was ik daar;
Is de lezersband eens tussen ons gelegd,
Steeds ben ik present zoals is voorzegd;
Trouwe vrienden heb ik in dit land zoveel,
Calvinistisch ja is ja en geven zich geheel
Om door samenwerking en eendracht tesaam,
Naar één doel te streven onder eigen naam;
Trouw wil ik U helpen, U en uw gezin
Aan gedegen kennis, laat mij bij U in;
Calvinistische Contacten — nu — in history:
Trouw aan Dutch-Canadian Christian Weekly.

Abonnee V.

'N MOOI WERK IN 'N PRACHTLAND
door Rev. J. GRITTER.

(2)

EEN PRACHTLAND

De broeder emigrant was juist drie weken geleden uit Nederland op zijn nieuwe woonplaats aangekomen. De zendeling-leraar, die de opdracht had de geestelijke belangen van Nederlandse immigranten in die omgeving zoveel mogelijk te behartigen, luisterde terwijl de nieuwe inwoner enkele van zijn eerste indrukken onder woorden trachtte te brengen. Hij sprak van de vreemde taal, van dingen die men hier mist, zoals een welgevestigd kerkelijk leven en Christelijk onderwijs voor zijn kinderen. Een echt gemis. "Maar," besloot hij z'n voorlopige beschouwing, "het is een prachtland."

Hij woonde in de nabijheid van de Canadese Thames, die een groot deel van zuidwestelijk Ontario doorkronkelt. Wat een overvloed van fris groen, van weelderig geboomte, van prachtige landerijen! Wat een mooi uitzicht!

Canada binnenkomende was men de St. Lawrence rivier opgevaren en had men b.v. Quebec gezien. Makkelijker te genieten dan te beschrijven.

"Een reuzeland," zeiden onze mensen gedurig weer, "een reuzeland."

Eén van onze gezinnen had een heel moeilijk begin in Canada. De oude vrouw die ze op haar farm zou ontvangen werd door een beroerte getroffen juist toen ze Nederland gingen verlaten. Andere familie was niet in staat het contract over te nemen. Toch moesten ze maar komen: ze konden eigenlijk niet meer terug. Bij een boer werd een plaats gevonden, maar dat was kort van duur, na enkele weken moesten ze alweer vertrekken. Waar nu heen? Een tabaksboer in de buurt had wel werk. Daar was ook een oud huis beschikbaar. Maar wat een krot leek me dat! Verveloos, onooglijk, stond het daar, hoog in de lucht, alleen, o zo verlaten. Maar binnen viel het mee. Er toch maar in. Voorlopig maar aannemen en tegen de winter uitzien naar wat beters.

"Hoe bevalt het nu?" vroegen we na enkele dagen.

"Best, we wonen er prachtig."

Rondom dat ouwe houten kasteel is een vallei die een verrukkelijk uitzicht biedt. Vooral in de zomer is het "fantastisch".

"Schitterend," zei een vriendin, toen ze de eerste maal al dat moois zag. 'n Prachtland. Ja, werkelijk.

Op een van onze tochten reden we enkele uren langs de reeds genoemde St. Lawrence rivier. Wie oog heeft voor Gods rijke natuur kan daar zijn hart ophalen. Tussen Kingston en Montreal is een brug met de naam "de brug van de duizend eilanden". Wie die — niet de brug maar de eilanden — eens gezien heeft vergeet ze niet licht meer.

Schrijver woonde twee en een half jaar in Aylmer, Ontario. De weg van Aylmer naar Sparta leidt door een vallei met een kleine stroom, waarover een eng brugje ligt. Wanneer men straks naar boven klimt en zijn ogen rechts laat gaan heeft men een verrukkelijk uitzicht. De weg leidt door wat iemand noemde een "sprookjesland". Rijdt men van Sparta en Aylmer verder zuidelijk dan overvallen u telkens allerlei valleien en bossen die u grijpen door hun schoonheid. Niet op grote schaal, maar telkens weer, zodat een rit in die omgeving steeds een genot is. Zuid-Ontario is daar vol van.

Dat is dan in het klein. In het groot vindt men het in het noorden. Daar komt men in een land van bossen en meren en rivieren en rotsen, ongerepte natuur waar de mens met zijn zucht om alles gelijk te maken nog weinig heeft kunnen bederven. Daar spreekt het boek der natuur zo luidt van zijn Schepper, dat men wel doof en blind moet zijn om niet ietwat onder de indruk te komen. Wanneer men met de trein van Toronto naar Winnipeg reist — een reisje van twee nachten en een dag — en uren aaneen snelt door schier oneindige bossen met hier en daar een pleisterplaatsje, almaar door, en als men het dan treft in de herfst, wanneer de bomen zijn uitgedost met een verrukkelijke kleurenpracht, dan vindt men geen woorden om zijn gevoel weer te geven.

Natuurlijk zijn daar de Niagara Watervallen, gedeeltelijk in Canada, gedeeltelijk in de United States of America. Volgens een overeenkomst zijn beide beschikbaar voor het publiek. Ook daar voelt men hoe de mens met allerlei instellingen gevaar loop het schone van de natuur te bederven. Niettemin blijft het een indrukwekkend gezicht. Duizenden en duizenden tonnen water vallen dag aan dag, jaar op jaar, naar beneden. Daar schijnt nimmer een eind aan te komen. Iets van het oneindige spreekt u hier toe. Het donderend ploffen van die massa's water is op een grote afstand te horen. Wat een schouwspel! Sommige mensen kunnen daar uren zitten, gegrepen door dit geweldig stuk natuur. Almaar door die onophoudelijke vaart van die machtige wateren. Men kan er haast niet genoeg van krijgen. Daar ligt iets betoverends in. Men komt telkens terug en ziet telkens weer wat nieuws. Wie als Christen wat verder ziet zegt met eerbied: "Hoe groot is God!"

In het westen is daar de beroemde bergrug "The Rockies", een rotsgevaarte dat een groot deel van Canada doorloopt en verder het zuiden in gaat door onderscheidene staten in de United States. Wanneer men in Calgary Alberta, staat — ook op zichzelf alweer een prachtplaats — kan men bij helder weer die "Rockies" zien, tachtig mijlen west. De stad Banff en Lake Louise zijn onder toeristen beroemd. Enig!

En niet te vergeten Vancouver, met een naam van Nederlandse afkomst, de derde stad in Canada, prachtig gelegen aan de westkust, een havenstad van de eerste rang, bekoorlijk voor het oog.

En Vancouver Island, een groot eiland dat ligt langs de westkust van Canada, met zijn bossen en allerlei natuurschoon.

Telkens weer komt men onder de indruk en zegt: Wat een mooi land is dit. 'n Prachtland.

Ook nog in een andere zin: 'n Prachtland voor immigratie en dat wel bijzonder voor mensen uit Nederland.

Natuurlijk heeft een breed land als Canada nogal wat variatie in klimaat. Hoog in het noorden kan het koud zijn. Nou! In zuidelijk Ontario is het meer gematigd. Aan de westkust is het bepaald mild. Heet is het nergens behalve in het zuidelijkste deel en dan toch maar enkele weken in de zomer. Over het geheel brengt het klimaat voor mensen uit Nederland geen grote moeilijkheden mee. Zeker heeft men hier meer zon dan in Holland en dat is vast geen bezwaar.

De taal brengt moeilijkheden mee — we hebben daar later nog wel wat over — maar in sommige opzichten valt dat toch ook weer mee. Nederlandse immigranten zijn over het geheel in Canada wel gewild. Meermalen hebben we met de immigratie instanties in London, Ont. daarover gesproken en gehoord hoe men onze mensen uit Nederland gaarne ontvangt. Ze staan boven aan de lijst. Bladen als de London Free Press hebben dat meer dan eens openlijk gezegd. Daar moeten we maar niet trots op zijn maar we mogen het wel waarderen.

En hier is ruimte. Denk u in: een land in omvang het derde in de wereld, met nu ongeveer een achttien millioen mensen! Een jonge natie, nog pas aan het begin van ontwikkeling, met een schat van grondstoffen die als het ware roepen om gebruikt te worden. Industrie wordt opgebouwd met reuzeschreden. Millioenen en nogeens millioenen worden besteed in wegenbouw. Groei aan alle zijden. Gelegenheden vooral voor jonge mensen met gaven en energie en wilskracht. En voor Christelijke mensen die dit alles zien als een deel van de rijke schepping van God. Hier komt het mandaat dat God in Genesis 1 aan de mens gaf met een vernieuwde drang op u af. Hier is veel te doen. Wat een mogelijkheden!

Geen wonder dat ook uit Nederland duizenden naar hier kwamen. Maar daar kunnen we beter een apart hoofdstuk aan wijden.

(Wordt vervolgd.)

HET MOEIZAME PAD DER REHABILITATIE

(Can. Scene) — Door geheel Canada vindt men thans in de winkels aardige uit half edelstenen vervaardigde gebruiksartikelen die gemaakt zijn door invalide mannen en vrouwen.

Gemstones of Ottawa (de eerste) en Rehabilitation Industries in Port Arthur (de grootste) zijn twee zaken in Ontario waar invaliden zich op het moeizame pad der rehabilitatie begeven hebben.

"Deze organisatie is speciaal gevormd om werk te verschaffen aan invaliden," zegt Mrs. Mona Mailo vanuit haar rolstoel. Ze is directrice van Rehabilitation Industries (Lakehead) Inc., die thans 13 mannen en vrouwen in dienst heeft voor haar "rockcraft". "Het is een afdeling van de March of Dimes, maar we nemen geen mensen in dienst, alleen omdat ze invalide zijn. Ze moeten evengoed zijn in hun werk als niet-invaliden."

Mrs. Mailo en twee anderen volgden in 1960 een cursus in Ottawa om de techniek en de administratie van hun nieuwe werk te leren. Zij leidden daarna weer anderen op en openden in Januari 1961 hun zaak die sindsdien veel succes geoogst heeft. De stenen worden van handelaars gekocht en de grootste vraag bestaat naar amethyst en agaat van Lake Superior. Andere waardevolle stenen zijn jade uit de Fraser River, donkerblauwe sodalite, tijgersoog uit Zuid Afrika, mossagaat uit Montana en Lakehead maansteen.

De werkplaats naast de winkel is een rumoerige, drukke plaats. De stenen moeten in platen gesneden en enigszins in vorm gebracht worden, waarna ze geslepen en gepolijst worden. Karoly Kovacs, gewond als lid van de Hongaarse Vrijheidsstrijders is zeer bedreven in de moeilijke slijpkunst, waarbij de stenen in een zuivere hoepelvorm gebracht moeten worden.

Hans Petch, een jonge Duitser, die zijn benen bij een autoongeluk verloren heeft zit in zijn rolstoel aan de slijpsteen, waar hij de stenen klaar maakt voor de zg. tumblers. Een doofstomme doet ze dan in die tumblers, waar ze met allerlei soorten steengruis 6 à 8 weken doorlopend ronddraaien voor ze glad genoeg zijn voor de laatste polijsting.

Dan komt het fascinerende werk bijpassende stenen uit te zoeken voor armbanden, oorbellen en kettingen. Soms ook breken de stenen of blijkt na het draaien dat ze niet goed genoeg zijn. Die worden dan verpakt en verkocht voor aquaria waar hun natuurlijke kleur nooit verbleekt.

De gesorteerde stenen worden gezet in geimporteerd zilver of goud. Hoewel het geen moeilijk werk is vraagt het toch vakmanschap om deze stenen te monteren, vooral de zo populaire barokstenen (vrije vorm). Het wordt gedaan door Mrs. Edna Salmonson, een geamputeerde uit Scandinavië. Ook wordt dit werk wel thuis verricht door 4 andere leden van de staf, die ook kleine stukjes gesteente in hun natuurlijke vorm op identificatiekaartjes bevestigen. Samen met een boek over het verzamelen van dergelijke stenen vormt dit een ideaal geschenk voor wetenschappelijk aangelegde jonge mensen.

Volwassenen prefereren geschenken die zij kunnen dragen. Mannen houden van mooie manchetknopen, dasspelden en sleutelringstenen. Dames hebben liever oorbellen, kettingen, broches in alle mogelijke varieteiten of een hanger aan een dun kettinkje.

Deze juwelen zijn het matige bedrag dat zij kosten ruimschoots waard. In het geval dat een koper sentimentele voorkeur heeft voor een bepaalde edelsteen of graag een industrie bevoorrecht die dit ten volle waard is, ontvangt dus dubbele waar voor zijn geld . . .

A cure for Poison Ivy??

Dear Editor,

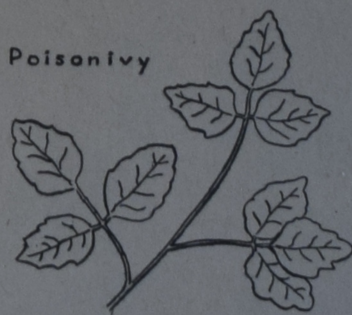
Last Saturday morning while drinking my coffee, I was reading my most favorite magazine the "Calvinist-Contact". There appeared an article with which I did not agree. The headlines were "Watch out for Poison Ivy". After completing this article it was claimed that there was no cure for poison ivy. As a matter of fact it read "you'll just have to sweat it out". These were also the exact words used by my family doctor 3 weeks ago. He said, "you'll have to sweat it out for about 10 days". However, after having this inconvenience for 3 years consecutively I can assure you that it takes longer than 10 days. It spreads very rapidly. One night it may affect your arms while the next morning you have it all over your body.

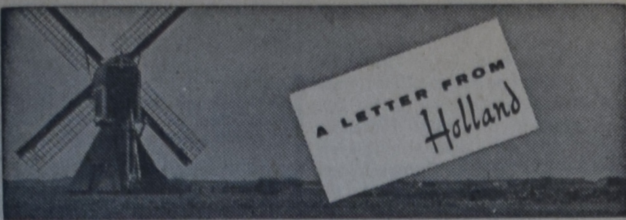
A Canadian War-time Paratrooper once told me to use lighter fluid. He stated that while he was in the jungle this fluid was the only available remedy and it helped him. However, to me it was no relief; I just lost my skin.

Inquiring everywhere possible, for a cure of this so called "seven year itch", I found a new product introduced a year or two back, called ZIRADRYL LOTION à $1.25 a bottle. This lotion was not recommended by anyone, however, it cleared my skin in less than 3 days. The one bottle did the trick. Unfortunately I had forgotten the name of this product and got poison ivy again this year. I was buying pills, lotion, lighter fluid and receiving injections until after 3 weeks I found again that which I had missed so dearly, namely, Ziradryl Lotion. Three days later I was relieved of this embarrassment. I wrote to the Parke and Davis Co. in Brockville, Ont. showing and expressing my appreciation for their fine product.

Won't you, the many sufferers of poison ivy try this lotion?

Yours truly,
(signed) John Postma

door Mej. Tjits Veenstra

Zo langzamerhand beginnen wij er hier aan te twijfelen of de kwestie Nieuw Guinea vreedzaam opgelost zal worden. Alles leek in orde en men verwachtte dat de besprekingen deze week dinsdag zouden worden hervat, maar president Soekarno heeft weer eens roet in het eten gegooid. In de nacht van zaterdag op zondag zijn er een honderdtal Indonesische parachutisten uitgeworpen in de buurt van Merauke, niet zo heel ver van de Australische grens vandaan. Rondom Merauke liggen savannes, zodat de para's niet een open gevecht kunnen ontwijken zoals in het oerwoud. Er is tevens veel wild, ze behoeven dus niet van honger om te komen. In Merauke wonen ongeveer 400 Nederlandse vrouwen en kinderen, ze worden voorlopig niet geëvacueerd. Verder wonen er 2500 Indonesiërs, een groep Ambonezen en ongeveer 5000 Papoea's. De Indonesiërs bemoeien zich niet met de politiek en evenmin met de gelande para's. Onze militairen hebben nog geen vuurcontact gemaakt. Er zijn 2 para's gesneuveld, één kwam om bij de landing, een ander werd door een papoea gedood, toen hij deze bedreigde. Australië is zeer verontwaardigd over deze laatste oorlogsdaad. Wij hebben een protest ingediend bij de secretaris-generaal van de V.N. en gevraagd of hij de Veiligheidsraad wil inlichten. Soekarno beweert nog steeds, dat hij wil onderhandelen, wanneer wij van te voren beloven, dat het bestuur voor Nieuw Guinea aan Indonesië wordt overgedragen. Hij zegt dat hij 4 bataljons soldaten naar Nieuw Guinea heeft gedirigeerd en men beweert dat er zich al meer dan 4 miljoen vrijwilligers voor de strijd hebben opgegeven. De Zuiderkruis is met Nederlandse militairen uit Curaçao naar Nieuw Guinea onderweg en de jager Utrecht is op thuisreis naar ons land met soldaten die hun diensttijd er op hebben zitten.

Ondanks dat alles gaan de zaken gewoon door. De Tweede Kamer vergadert over een nieuwe wet voor het onderwijs en de Nieuw Guinearaad in Hollandia bespreekt plannen voor de verdere ontwikkeling van hun land.

Het weer is weer eens helemaal in de war. Het lijkt wel, alsof op 21 juni de herfst is begonnen. We hebben 's morgens en 's avonds de kachel even aan en hullen ons in dikke wollen truien. Het regent en stormt.

De aardappelen blijven schaars en duur. De oogst van de nieuwe aardappelen is klein, op 20 juni kwam er maar een vierde van de hoeveelheid aardappelen van het vorig jaar op de veilingen van Broek op Langendijk en Grootebroek, ze waren bijna drie maal zo duur. De prijzen zullen de eerste helft van juli wel hoog blijven, de export is nog steeds verboden.

De kersen blijven bijna onbetaalbaar. Men heeft 90 cent per kg op het hout betaald, de veilingprijs bedraagt f 1.75 à f 2.— per kg, zaterdag kostten ze in de winkel f 2.—.

Ook de aardbeien blijven vrij duur. Maar de groenten worden goedkoper en zijn nu vrij ruim verkrijgbaar.

Op 20 juni is men op Over-Flakkee begonnen met schapen scheren, dat is ook al veel later dan het vorig jaar. We leven in een vreemde tijd.

Amsterdamse studenten hebben in drie tenten op het Damplein in Amsterdam een nacht gekampeerd om er de aandacht op te vestigen, dat er veel te weinig kamers voor hen zijn. En de Groninger studenten zijn momenteel met een postkoets op weg naar Amsterdam. Ze zijn op 26 juni op reis gegaan in de kledij van 1815 en volgen de oude route van Van Gent en Loos. Ze overnachten in Assen, steken in Zwartsluis per schuit over de "Zuiderzee" en gaan dan per postkoets hun bezoeken afleggen. De gemeentelijke universiteit in Amsterdam viert namelijk haar 66ste lustrum en de Groningse universiteit hoopt in 1964 haar 350-jarig bestaan te vieren. De Amsterdamse studenten hebben hun feest geopend met een Spaanse markt op het Amstelveld. Prins Bernhard, met een echte sombrero op, heeft de markt geopend en de prinsessen Beatrix en Irene woonden de plechtigheid bij.

Dr. S. L. Mansholt, vice-voorzitter van de Europese Commissie, heeft in Middelburg het woord gevoerd op de Bondsdag van de Nederlandse Christelijke Boeren- en Tuindersbond.

Foto: Dr. Mansholt vond evenwel ook tijd voor het dansen van de Drikus-man met de leden van de Markelose Boerendansers, die het feest opluisterden.

Prof. dr R. van Dijk, hoogleraar aan de V.U., is bij een auto-ongeluk om het leven gekomen. Hij botste met zijn wagen tegen een auto die vermoedelijk op de linker rijbaan reed. Zijn vrouw en de bestuurder van de andere auto liggen zwaar gewond in het ziekenhuis. Prof. van Dijk was hoogleraar in de sociologie, directeur van het Gereformeerd Sociologisch Instituut en vice-voorzitter van de Stichting Gereformeerde Sociale Arbeid.

Henri Pierrot, de 56-jarige zakenman uit Heemstede, is teruggekeerd uit de gevangenis van Oost-Berlijn. Hij was het vorig jaar veroordeeld tot 3½ jaar gevangenisstraf, omdat hij een Oostberlijnse vrouw naar het Westen had helpen vluchten op het paspoort van zijn vrouw. Zijn vrouw en de voorzitter van de Duits-Nederlandse kamer van koophandel in Berlijn hadden gratie voor hem gevraagd. Toen Pierrot werd vrijgelaten, stond zijn auto, schoon gepoetst, met een volle benzinetank en voorzien van alle papieren voor hem klaar. Pierrot verklaarde, dat men hem goed had behandeld.

Dr. S. L. Mansholt, de Nederlandse vice-voorzitter van de E.E.G.-commissie is boos weggelopen uit een vergadering van de E.E.G.-ministerraad. Hij had om 300 man extra personeel gevraagd voor de uitvoering van de landbouwreglementen en kartelbepalingen. Maar men wilde hem veel minder toestaan en ook zijn aangevraagde uitgaven beknotten. Mansholt wil nu aan de ministerraad voorstellen om de uitvoering van bepaalde onderdelen van het landbouwbeleid uit te stellen.

Klaas de Boer, de tweede voorzitter van het C.N.V., is met pensioen gegaan. Hij is daarbij hartelijk gehuldigd en heeft een ijskast gekregen.

Het Verbond voor Veilig Verkeer en een oliemaatschappij hebben samen een kleurige folder met instructies uitgegeven voor Duitse toeristen die ons land bezoeken. De Duitsers kunnen er in lezen welke verkeersregels hier anders zijn dan bij hen. De folder wordt aan de grens uitgereikt en verder bij de V.V.V.-kantoren.

In Den Haag is een baby van zes maanden overleden door totale verwaarlozing, hij was vuil, totaal verhongerd en uitgedroogd. De ouders zijn gearresteerd. Het kind woog bij de geboorte 6 pond, toen het een half jaar later stierf 4 pond en 2 ons.

Het bestuur van het Landbouwschap heeft minister Marijnen verzocht 30 miljoen eieren uit de markt te nemen tegen kostprijs. Het zou een uitgave vergen van 3.5 millioen gulden. Duitsland heeft n.l. een minimum invoerprijs voor eieren vastgesteld en nu kunnen we ze daar niet meer kwijt. Hier is er ook geen bestemming voor, misschien kunnen ze worden opgeslagen in de koelhuizen voor fruit, die zijn tot september leeg.

Minister Veldkamp heeft voorspeld dat, wanneer het aantal bejaarden blijft toenemen, wij op de duur een twee maal zo hoge premie A.O.W. moeten betalen.

Het aantal Nederlandse toeristen dat naar Parijs gaat, is met 40% gedaald, omdat het zo onrustig in Frankrijk is.

De Nederlandse Spoorwegen hebben in 1961 twaalf miljoen gulden minder winst gemaakt dan in 1960, de winst bedraagt nu nog f 148.000. Men overweegt om het volgend jaar maar één dienstregeling in te voeren, dus geen zomer en winterdienstregeling meer en het reizigersvervoer zal wel duurder worden.

In Velp is de Wartburg geopend, het is een toevluchtsoord voor ex-priesters van de R.K. kerk. Het is gesticht door ds H. J. Hegger. In Nederland hebben sinds de tweede wereldoorlog 180 priesters met de R.K. kerk gebroken, in Italië en Frankrijk 6700 en in Spanje is een soortgelijke beweging aan de gang.

In Amsterdam zijn 6 gevallen van typhus. Zij hebben de ziekte gekregen van het leidingwater. Op 21 mei is er door een fout van een monteur gezuiverd rioolwater door de waterleidingbuizen gestroomd in Amsterdam-West. Men heeft, zodra de fout werd ontdekt, de waterleiding grondig gezuiverd. Maar er zijn toch nare gevolgen van gekomen. Niemand verkeert gelukkig in levensgevaar.

Prins Bernhard heeft op de vliegbasis Leeuwarden de prijzen uitgereikt van de vijfde Aircentschietcompetitie van de Navoluchtmachten. Anders had Canada altijd de eerste prijs, maar nu heeft de Britse R.A.F. gewonnen en werd de Royal Canadian Air Force tweede, België was derde, Nederland vierde, daarna volgden Duitsland en Noorwegen.

Het nationaal geschenk voor ons koninklijk paar bedraagt anderhalf miljoen gulden. Het is bestemd voor twee jeugdcentra, de "zilveren-jeugdcentra", prinses Irene heeft deze naam bedacht.

Ten slotte heeft prof. K. Dijk zijn vijftigjarig ambtsjubileum als predikant gevierd met een herdenkingspreek in de kerk, waar hij 50 jaar geleden werd bevestigd, en wel de Geref. kerk aan de Laan Hofrust te Rijswijk. En een radioamateur in Rotterdam heeft het leven van een Amerikaans soldaat gered, door een bericht op te vangen waar een speciaal medicijn werd gevraagd. Dat medicijn lag in een ziekenhuis te Amsterdam en is per vliegtuig en helicopter naar de soldaat in Grenoble gebracht.

Z.K.H. Prinse Bernhard vierde 29 Juni zijn 51ste verjaardag. De drumband van de K.M.A. uit Breda defileerde, zoals gebruikelijk, Vrijdagochtend voor de jarige Prins, die de hulde in ontvangst nam op het bordes van het Paleis Soestdijk.

FLOWER SMITH

From a small basement somewhere in Amsterdam, a very expensive type of flower is emerging, that scarcely ever will stop to caress the eye, wherever in the world it will find a homestead. In that basement a young gold- and silversmith works at creating with his tools a duplicate of natural flowers in precious metals: daffodils of pure gold, tulips, carnations, roses, all in gold or silver.

His name is J. Mantel and he is the son of a bulbgrower in the small ancient town of Enkhuizen in Northern Holland. Grown up among flowers, he became a keen observer of them. Originally he had planned to study technology, but these plans had to be revised because of the war and the German occupation of Holland. Instead, circumstances compelled him to go into hiding like many other young people and the safest place seemed to be his father's land. Here, as a pastime, he started to make trinkets and spoons out of coins. This work fascinated him so much that he, when the war was over, decided to change his plans for the future and to abandon technology forever in order to become a worker in precious metals.

After having taken a three-year course at the School for Industrial Art in Amsterdam, he left Holland in order to pursue further training at the atelier of a wellknown gold- and silversmith, Master Stockmann, in Lucerne, Switzerland. His teacher soon discovered, that Mantel had the rare gift of being able to create huge vases out of one single large clump of silver. During his time of apprenticeship in Switzerland he made a series of 42 such vases.

Feeling mature to start a workshop of his own, Mantel settled down in his small Amsterdam basement; not to be a regular gold- and silversmith, but his innate love for flowers and his intense observation of them during childhood gave him the impulse for a specific type of gold and silver work: he became a "flower smith". Working out by hand every detail, patiently shaping leaf after leaf, stem after stem, petal after petal, he succeeds in making live looking flowers, single or in bouquets.

The first flower he ever made was a birthday gift for his father. It was a complete surprise and made a tremendous success. Being of a practical mind, his bulbgrowing father suggested, that such a precious flower well might be the right prize toward the winner in the annually occurring regional flower show. This idea met with warm support and since that summer of 1955 the traditional silver cups have disappeared from the list of awards, having surrendered to a beautiful, handmade daffodil, carnation or other flower of pure gold or silver.

Carnations being the favourite flower of H.R.H. Prince Bernhard, the artist once took a precious carnation to the Palace at Soestdijk and presented it to the Prince.

The busiest time of the year for Mantel is when he is working at the trophies for the annual tulip-rally, a great springtime event in Holland. Already in January he starts working on his tulips — because silver tulips, what else? — are the awards for the winners. The first prize consists of a bouquet of three silver tulips; the second prize of two and the third of one single tulip. Altogether 120 flowers have to be ready by the end of April every year; no wonder that the artist considers the tulip-rally as *his* rally! And honoured he is for his work, as he always is invited to be present at the distribution of prizes.

Mantel's flowers find their way to many countries in the world: to South Africa as first prize of an annual agricultural exhibition; to the United States as an award in gardening competitions and finally, last but not least, to Canada: last month at the opening of Ottawa's tulipfestival a symbolic silver tulip was handed over to the organizing authorities by a representative of the Netherlands government here.

Besides his flowermaking a quite different type of art is taking shape in Mantel's mind: he feels that he must dedicate himself to religious art. Already a church in Holland has ordered a baptismal font made by him and more orders are coming in from other churches. He believes that this kind of creative work which opens new horizons, will be more satisfactory to him in the long run.

Planning to dedicate himself in future to religious art, Mantel now is about to vacate his small but famous basement in Amsterdam to exchange it for a larger atelier in Alkmaar. Fortunately his departure from Amsterdam does not mean that he abandons his old love; along with his religious art creations, he will continue to strew his golden and silver flowers on the victorious path of others.

Kerkelijke Eenheid

(Twee reacties van lezers)

Ingezonden

①

Dear Editor,

Just a word of appreciation for your fine articles in Calvinist Contact entitled "Geschokt Zelfvertrouwen". I enjoyed them very much.

Keep up the good work!

Sincerely,
Jelle Tuininga,
Grand Rapids, Mich.

②

Gisteren kreeg ik Calv. Contact van 18 Mei. Het hoofdartikel vond ik zó schokkend (Geschokt Zelfvertrouwen - 2), dat ik niet kan nalaten daarop te reageren. De hoofdredacteur kraakt daarin even de pogingen van de groep van 18 predikanten af. Hij stelt daarin vast dat toenadering tot de Hervormde Kerk betekent: loochening van de betekenis van Afscheiding en Doleantie. En ook: het einde van onze principiële bezinning. Hij doet het voorkomen alsof het in de Hervormde Kerk nu nog net zó is als in de vorige eeuw. En hij stelt rustig dat hereniging met de hervormden betekent: overboord met de beginselen.

Nu heb ik ook een gereformeerde opvoeding gehad. Mij is geleerd dat de Vaderen, waarover D.F. spreekt, bij de wieg van onze Kerken "Acten van afscheiding en *wederkeer*" opstelden. En dat wij dus in hun voetspoor gaande de dure plicht hebben om altijd door de situatie in de Hervormde Kerk gade te slaan, met het oogmerk daarin terug te keren.

Elk vertoog vóór of tegen die hereniging zal dus moeten worden gegrond op een nauwkeurige analyse van de N.H. Kerk *als belijdende Kerk*. Daaraan schijnt de heer D.F. geen behoefte te voelen, die weet het allemaal allang.

Nu, de rest van het artikel bevat nog meer zulke volstrekt dubieuze uitspraken. Wie zijn wel die "denkers van deze tijd, die trachten een filosofie op te zetten die ons *troost* (!) moet geven?

Nimmer steekt deze heer D.F. eens rustig de hand in eigen boezem. Waarom wij zo weinig studeren in de bijbel? Dat heb ik op de Geref. J.V. geleerd. Gereformeerden hebben in de bijbel leren vinden een bron van bewijsplaatsen voor hun standpunten. Wezenlijke interesse voor de Bijbel wordt hen systematisch afgeleerd. Ik krijg wekelijks stapels lectuur in tijdschriften, en in Kerkbodes. Stikvol over beginselen, altijd meditaties, maar o zo bitter, bitter weinig wat mij helpt de Bijbel beter te verstaan. Over betekenis van worden in de Bijbel, over de historische achtergronden in het Oude en Nieuwe Testament, och zo bitter weinig! En werkelijk, naar zulk weten hongeren en dorsten wij.

Niet naar pseudo-beginselen van den heer D.F. Zijn stuk is geen voorlichting. Het is ook niet Gereformeerd (misschien wél Christian Reformed?). Men kan uit de dialectiek van de hoofdredacteur slechts opmaken dat voor zijn gevoel de begrippen oecumenisch en half-zacht synoniem zijn. Dat is slechts interessant voor wie graag weten wil "what makes D.F. tick".

Dr. P. van Leeuwen

ANTWOORD AAN DR. VAN LEEUWEN

Wij waarderen dat Dr. Van Leeuwen, die een trouw lezer van ons blad is, de moeite genomen heeft om op onze artikelen in te gaan. Het onderwerp is ook voor ons van groot belang, al heeft het de schijn dat het in Nederland meer aktueel is.

Wij willen echter voorop stellen, dat wij de diskussie op een goed peil willen houden. Persoonlijke be- of ver-oordelingen leiden de aandacht van het onderwerp af en komen de diskussie niet ten goede.

In onze artikelen was de Ned. Hervormde Kerk niet het onderwerp. Indien men goed leest, is voor zulk een veronderstelling geen plaats. Het ging ons veel meer om de beweegreden van het streven naar kerkelijke eenheid. Indien Dr. Van Leeuwen meent, dat wij blijk gegeven hebben tegen oecumeniciteit te zijn, dan willen wij graag herhalen, wat wij aan het einde van ons tweede artikel schreven: "Wij zijn warme voorstanders van het gesprek tussen Christus-belijders, maar in een gesprek moet ik iets te zeggen hebben".

Over dit laatste ging het nu eigenlijk. Dr. Van Leeuwen klaagt er zelf over (en ons inziens terecht), dat wij overladen worden met meditaties en artikelen, waarin à priori aangenomen wordt dat wij een bepaald beginsel onderschrijven. Intussen is er in het algemeen een gemis aan inzicht in en begrip voor de Bijbel als de openbaring van God Zelf. Als Dr. Van Leeuwen schrijft dat wij geen behoefte schijnen te hebben aan een analyse van de N.H. Kerk als belijdende kerk, dan is dit een ander onderwerp dan waarover wij schreven. De direkte aanleiding voor onze artikelen was een brief, die wij van een lezer in Nederland ontvingen en waarin ons in vriendelijke bewoordingen werd te verstaan gegeven, dat wij teveel leven uit het (of in het?) isolement.

In dit licht moet men onze artikelen lezen. De eerste vraag is dus niet of de N.H. Kerk belijdeniskerk is, maar of *wij* misschien teveel geïsoleerd leven en denken. Als vanzelf komt daarbij dan een tekening van de tijd en de omstandigheden waarin wij leven. Wij zien duidelijk om ons heen, dat de individualiteit verloren gaat in de massa, dat de mechanisatie toeneemt en dat de niet-christelijke wetenschap geen bevrediging geeft. Niet-christelijke denkers zijn op zoek naar zekerheid en troost en al kennen wij die denkers niet, wij ervaren wel de invloed die zij uitoefenen. Wij behoeven niet de namen te kennen van Sartre, William James, Karl Jaspers, e.d. om met hun filosofie in aanraking te komen. Dr. Van Leeuwen meent dat dit dubieuze uitspraken zijn. Wij menen echter dat de gelovigen hiermede vrijwel dagelijks in aanraking komen en daaraan weerstand hebben te bieden. Dat is niet dubieus, dat is zeer reëel.

Als wij ons dan de onzekere gemoedstoestand van de mensheid indenken en wij leggen daarnaast de drang naar kerkelijke eenwording, dan is het niets anders dan een zelf-analyse, als wij vragen of in ons streven misschien iets merkbaar is van die tendenz om zekerheid te zoeken . De groep "achttien" zei, dat zij bewogen zijn door de verwachting van het Rijk Gods. Wij willen wel bekennen, dat wij moeite hebben met dat woord "verwachting". Bedoelt het te zeggen, dat wij ons klaar moeten maken? Maar de Bijbel leert toch zeer duidelijk dat wij klaar moeten *zijn*, want dat Rijk komt als een dief in de nacht en in zekere zin is dit Rijk er nu al. Als wij met deze gedachten bezig zijn, moet men dit kunnen hebben en het niet afwijzen alsof dit "dubieuze uitspraken" of "pseudo-beginselen" zijn.

Misschien zijn wij op sommige punten minder duidelijk geweest, maar het is onjuist van Dr. Van Leeuwen om te zeggen, dat wij "nimmer de hand in eigen boezem steken", want dit is nu precies wat wij hebben willen doen. Immers ons werd in zachte termen verweten, dat wij teveel op onszelf bleven staan en niet meewerken aan het eenheidsstreven. Wij menen dat het onze plicht is na te gaan en voortdurend na te gaan, of ons denken juist is. Vandaar ons pleidooi voor *intensievere* bijbelstudie. Vandaar ons pleiten voor het zoeken en vinden van God in Zijn Woordopenbaring. Wij vallen Dr. Van Leeuwen geheel bij als hij schrijft: "naar zulk weten hongeren en dorsten wij".

Dr .Van Leeuwen verwijt ons, dat voor ons gevoel de begrippen "oecumenisch' 'en "half zacht" synoniem zijn. Dit is een vrij scherpe uitdrukking, die wij liever voor rekening van de schrijver laten. Voor ons is de "oecumene" de gemeente, die de Heiland Zich uit het ganse menselijk geslacht als Zijn Kerk vergadert. De *gemeente*, niet de denominatie. En wij blijven er bij, dat deze "oecumene" niet door ons streven of toedoen tot stand moet komen. Die *is* er, niet dank zij ons, maar ondanks ons. En de kracht en het effect van die Kerk ligt niet in het aantal gelovigen, maar in de Heiland zelf.

Het is naar ons begrip niet "af" als wij spreken over het zoeken van gemeenschap met anderen op bijbelse grondslag, als wij tegelijkertijd bekennen, dat wij "zo bitter weinig" van de Bijbel afweten, zoals Dr. Van Leeuwen zelf zegt. Waar willen wij dan toch over spreken? *Moeten* wij dan niet eerst beginnen met ons de bijbelse boodschap eigen te maken? Misschien zegt Dr. Van Leeuwen nu weer dat dit dialectiek is, maar dat zijn wij beslist niet met hem eens. Dialectiek is als twee evenwijdige lijnen, die elkaar nimmer raken. Maar wij zijn ervan overtuigd, dat dit in dit geval vrijwel ondenkbaar is. Als wij ons inspannen om te weten te komen wat God bedoelt in Zijn Woord, is het dan mogelijk of waarschijnlijk dat wij daarover zwijgen? Geen sprake van! Maar wij zijn aan de andere kant wel bevreesd dat een oecumenisch gesprek doodloopt, als men zich tot algemeenheden moet blijven beperken.

Wij geloven inderdaad in het isolement. Niet in het isolement van de een of andere denominatie, maar wel in het isolement van de Kerk (met een hoofdletter). Want die Kerk is het lichaam van Christus, het enige wat stand houdt en niet vergaan kan. Maar het is tegelijkertijd het meest onbegrijpelijke voor de mens, die Christus niet kent.

De taak van de Kerk is de verkondiging van het Woord, het doorgeven van de Godsopenbaring. Vandaar dat de enige ontmoetingsplaats van de oecumene het Woord Gods kan zijn, hetgeen weer tot gevolg heeft (of als voorwaarde heeft), dat dat Woord door de Kerk-leden g e k e n d moet worden.

D.F.

THEY BURIED THE OLD MAN IN THE RAIN

by

T. F. WILLIUS

In memory of Gummo

— 1 —

The wealthy relatives who purchased
this mountain grave, deluxe—
an investment by the purse of duty . . .
the old man being financially dead—
now watch with fear the clouds forgather,
surging upon them from the mountains
like waves of India ink.

(The rains in the Rockies are sudden rains,
scrubbing rocks and filling the hollows—
defying ritual.)

The relative dart embarrassed eyes
over their could-have-been social achievement:
the perfect funeral.

— 2 —

The coffin trembles under the beat
of liquid sticks, incessantly drumming—
the relatives are in travail.

The lips of the preacher drip wetness and words,
his prayerbook pages are ugly with blotches—
the relatives find it crude.

Carnation petals break loose from their base,
are washed down the hole and float on the bottom—
the relatives' faces are pale.

The pall-bearers' feet make sloshing sounds;
the comfort of rouge is trickling from faces—
the relatives feel very nude.

— 3 —

Afterwards, in a mansion-like cabin,
the relatives nurse their shame—
they were betrayed, humiliated,
they sponsored what is commonly called a flop:
soon, they must throw a gala party
to dazzle their circle into forgetting . . .
their grave-side nakedness.

O relatives! spohistic slaves,
caught by the spider of delusion,
how utterly wretched you are.

Have you not heard the old man's voice,
the voice of his soul which is still singing?—
the rains, they understood.

If the creeping fungus of the lie
has not completely smothered your hearing,
then, listen to the rains:

— 5 —

Your decorated corpse without
a soul is creation's hideous eyesore—
too putrid to beautify.

You fool yourselves with the body because
to look at the old man's soul would expose
the sewer in which you dwell.

"When I survey the wondrous cross . . .",
the old man sang it but you never listened:
your deafness is your death.

— 6 —

O relatives, you feel no sadness,
neither experience joy—
you only flinch when society's finger
mockingly points to the flop in the rain—
for you the old man had one meaning:
to celebrate the curse of his rotting—
which is your sacrilege.

Unless the poetry of the rains
and the old man's song explode your sewer,
you stand accused by this grave.

Unless you find the old man's wealth,
a poor sucess shall forever haunt you:
how you buried your soul . . . in the rain.

COMMENTS:

Jezus used to scold the hypocrisy of the Pharisees but Willius, in this poem, does not do any less. Talking about "grave-side nakedness", "the creeping fungus of the lie", "the sewer in which you dwell" is certainly no soft talk. The poet really exposes the shallowness of modern man with his incapacity for real love or righteous anger. "Society's finger" is what makes them flinch rather than God's judgement. The theme is well summarized in the last line of the poem: "how you buried your soul . . . in the rain." J. S.

DE TWEE "GEBROEDERS DE CARLI", uit Italië afkomstige Canadezen, zijn met recht trots op hun succes in het opwerken van hun zaak tot één van de grootste farmer-, terrazzo- en tegelbedrijven in Toronto. Dertig jaar geleden, toen zij als immigranten uit Italië in Canada aankwamen, maakten ze dit prachtige mozaik plafond in het Royal Ontario Museum in Toronto. Dit museum viert dit jaar haar 50-jarig bestaan. (Toronto Telegram Photo)

CLASSIFIED ADS

For "letters under number" $ 0.50 extra.
Birth-announcements $ 3.00
Engagement-announcements . $ 3.00
Marriage and anniversaries . . $ 4.00
Notifications of death . . . $ 4.00
Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

— — —

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 2.00. Every word more 5¢
Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Grateful to the Lord, we are happy to announce the birth of our daughter

CYNTHIA JANE

June 19, 1962.
Luke & Alice Bazuin.
Rickie.
Chemainus, B.C.

Verloofd:

JOHANNA ALEIDA VAN ARRAGON
en
WILLEM HUTTEN

50 Oakdene Ave., Kentville, N.S.
16 Juli 1962.
R.R. 2, Port Williams, N.S.

Zo de Here wil hopen wij op 14 Juli 1962 de dag te herdenken, dat onze geliefde ouders en grootouders

ENTE JELLE SCHARRINGA
en
HILDA SCHARRINGA—POSTMA

voor 30 jaar in het huwelijk zijn verbonden.

Dat de Here hen nog vele jaren voor elkaar en voor ons wil sparen, is de wens van hun dankbare kinderen.

Peter en Rita.
John.
Christina en Simon.
Shirley.
En kleinkinderen.

R.R. 2, Copetown, Ont.

Door een droevig ongeval heeft de Here tot Zich genomen ons zeer geliefd kleinkind

CORNELIS WILLIAM VAN STARKENBURG,
oud 7 jaar.

"Want voor de zodanigen is het Koninkrijk Gods."

C. Zandbergen.
S. M. Zandbergen—Schoneveld.

5 Juli 1962.
Pembroke, Ontario.

Heden nam de Here tot Zich in Heerlijkheid ons innig geliefd neefje

KEESJE VAN STARKENBURG,

op de leeftijd van zeven jaar.

Pembroke, Ont.:
C. Schoneveld.
D. Schoneveld.
Rijnsburg, Nederland:
W. Zandbergen.
M. Zandbergen—Schoneveld.
New Westminster, B.C.:
G. v. d. Hey—Zandbergen.
H. v. d. Hey.
Brampton, Ont.:
M. van Egmond—Zandbergen.
C. van Egmond.
Pembroke, Ont.:
S. Eyzinga—
C. Eyzinga. Zandbergen.
Pembroke, Ont.:
J. Beimers—Zandbergen.
A. Beimers.
C. Rook—Zandbergen.
H. Rook.
Pembroke, Ont.:
C. Zandbergen.

5 Juli 1962.

Jack Bylsma
Real Estate
1607 King Street East
Hamilton, Ont.
Telefoneer LI 9-3894

HET ADRES VOOR FARMS EN HUIZEN IN HAMILTON EN OMGEVING.

Wegens vacantie is het kantoor GESLOTEN tot 20 Augustus.

Het heeft de Almachtige behaagd op 26 Juni tot Zich te nemen na een langdurig lijden ons aller lieveling

DEBBIE,

op de leeftijd van 4 jaar en 5 maanden.

Geliefd dochtertje van J. Verkuyl en J. Verkuyl—Bruinsma.

Schenke de Here ons en in 't bijzonder de ouders Zijn vertroosting.

Namens de familie:
C. Bruinsma.

291 Glendale Ave.
St. Catharines, Ont.

Heden overleed, na een langdurig, geduldig gedragen lijden, in de hoop des eeuwigen levens,

ADRIANA DINGETJE BAKKER,
geb. Bolleman,

in de leeftijd van 60 jaar.

Jan Bakker en familie.

Voor ons een groot verlies, voor haar eeuwige winst.
Psalm 139.

London, Ont., 28 Juni 1962.

Hiermede geven wij kennis van het overlijden van de heer

H. KASSIES.

Wij gedenken in dankbaarheid al hetgeen hij voor ons heeft gedaan.

Trooste de Here zijn vrouw en kinderen.

30 Juni 1962.

Kuntz & Vanderiet Press Ltd.,
Toronto, Ont.

Young farmer, fairly well educated, would like

ACQUAINTANCE

with Christian young lady of neat appearance, between 26 and 37 years. Some interest in music and sports preferred. Write number 1506 % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B., Hamilton, Ont.

Gentleman, 5'6", good appearance,

WISHES TO MEET

a serious christian lady, 26—32, free of smoking habit. I was raised on a farm and am of "gereformeerd" faith. I have been in Canada for 10 years, working as a carpenter, and wish companionship. New Westminster, B.C. Please write to box 1508 Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

The John Knox Chr. School, Wyoming is still in need of

A TEACHER

for grade 1 and 2, due to increased enrollment. Apply to Mr. Wm. De Boer, R.R. 2, Petrolia, Ont.

The Corporation of the Thunder Bay Christian School Society Fort William, Ont. opens their school September 1962 and is still in need of

ONE TEACHER
for the lower grades.

Qualified teacher preferred, good salary. Letters of application or for information write to the Secr. T. Bakker, Hymers, Ontario.

ORILLIA, ONT.

Welke Chr. Ref. predikant, die zijn vacantie doorbrengt in of bij Orillia, is genegen om op 22 Juli a.s. in Orillia te komen preken? Bericht gaarne aan de clerk W. Schenk, 261 Mary St., Orillia, Ont.

Wanted:

RESPONSIBLE COUPLE

Gardener, caretaker, housework. Must have drivers license. Private house on property. Mrs. J. G. Strathy, R.R. 2, King, Ont. Phone TE 3-6823.

Te koop:

GENERAL STORE IN ZUID-WEST ONTARIO

Zeer ruime store en aangebouwd huis. Canadese en Hollandse artikelen. Stijgende omzet. $ 3000 eerste betaling voor stenen gebouwen en inventaris. Hypotheek à 5½%. Voorraad tegen inkoopsprijs. Voor verdere inlichtingen schrijf no. 1507 Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

For complete holiday enjoyment
"LITTLE EUROPE RESORT"
Bracebridge, Muskoka, Ont.
Cottages - fishing - boating - camping. (35 miles from Chr. Ref. Church in Orillia).

VAN LEEUWEN, BORTH & CO.
CHARTERED ACCOUNTANTS
announce the opening of their new office at

980 Yonge Street,
Suite 402,
TORONTO 5, ONTARIO
Telephone 922-5314

Gevraagd voor directe indiensttreding:

HANDZETTER

(met eventueel kennis van "letterpress" en/of "offset".)

Kuntz & Vanderiet Press Ltd.
1375 Weston Road,
Toronto 15, Ontario.
Phone RO 3-1831

The Collingwood, Ontario, Shipyards
(Division Canadian Shipbuilding and Engineering Ltd.)

Offers Steady Employment to those who Qualify as
1. Detail-calculators of ship-design and ship-construction.
2. Draftsmen of steel-shipbuilding.
3. Marine engineering draftsmen.

Also needed are:
1. Shipwrights for steelwork on ships.
2. Shipyard electricians.
3. Shipyard welders.
4. Shipyard joiners.

For Information Write

Rev. Lloyd Vander Heide, Pastor,
The Collingwood Christian Reformed Church,
137 4th St. W. (phone 666),
COLLINGWOOD, ONTARIO.

---

30 DAGEN IN EUROPA

U behoeft U NIET bij een groep aan te sluiten om GOEDKOOP te reizen. U krijgt persoonlijk 25% korting op een bootretour.

Dit geldt voor afvaarten vanaf 1 October tot 28 Februari naar Europa.

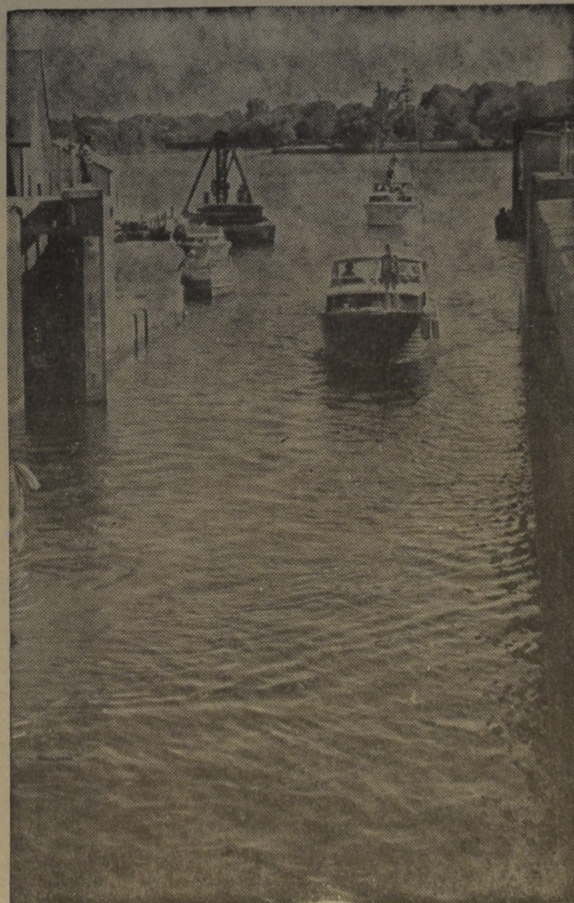
Vraagt voor volledige gegevens:

GUIDE TRAVEL BUREAU

G. DENHARTOG 39 King Street, Box 733, AYLMER, ONT.
Phone 1152 Privé adres: 81 South Street East

The Trent Waterway

(Can. Scene) — Het waterweg systeem van de Trent, dat eens een belangrijke handelsschakel vormde tussen Lake Ontario en Georgian Bay, heeft thans haar handelswaarde voor het grootste deel verloren. Op het gebied van de ontspanning echter neemt het dank zij een steeds toenemend gebruik voor pleziervaartuigen een steeds belangrijker wordende plaats in. Langs haar met bomen beplante oevers kan de bootsman alles vinden wat hij nodig heeft, benzinestations, werven en talrijke plaatsen voor het verkrijgen van proviand. Of men deze 240 mijl lange route door sluizen, meren, rivieren en kanalen nu in een zeilboot, een 50 voet cruiser of in een woonschuit (als je aan boord wilt slapen) aflegt, er is van alles te beleven. De 89 mijl van Trenton naar Peterborough kan door boten met een diepgang van 8 voet bevaren worden. In Peterborough worden de boten in de unieke lift locks 65 voet omhoog gebracht, waarna ze de 135 mijl naar Swift's Rapids aan de Severn River kunnen afleggen. De kanalen voeren door de Kawartha Lakes naar Lake Simcoe, Lake Couchiching, de Severn River en Sparrow Lake. De regering besteedt ong. $ 1.000.000 per jaar om deze Trent Waterway in goede staat te houden.

De 240 mijl lange Trent Waterway voert U van Trenton aan Lake Ontario door met bomen omzoomde kanalen, rivieren en meren naar Port Severn aan Georgian Bay. Dit is een van de meest geliefde en drukst bevaren waterwegen voor plezierboten ter wereld. Verleden jaar passeerden 86.000 vaartuigen, kleine zeilbootjes tot grote luxe boten door de sluizen van deze kanalen.

DAIRY FARM MET VEE, MACHINES EN MELKCONTRACT
28 stuks vee, waaronder 20 melkkoeien, zeven stuks jong vee en 1 bull; grote, sterk gebouwde barn met stanchions en waterbowls, silo en melkhuis. Prima vijf-slaapkamer huis met badkamer en centrale verwarming. Garage, flinke kippenschuur met 300 legkippen. 2 acres fruitbomen. Melkcontract met prima dairy. Melkcheque gemiddeld $ 500 per maand, welke kan worden opgevoerd. De farm is prachtig gelegen, slechts 1½ mijl van de industriestad Welland. Prijs $ 29.000.00. Gevraagd downpayment $ 9.000. Hypotheek van $ 20.000 beschikbaar @ 6% met gemakkelijke terugbetalingsvoorwaarden. Wij zijn gaarne bereid U te helpen met het gedeeltelijk financieren van Uw downpayment.

Prachtige 92 acre Farm met bijzonder mooie gebouwen, vee, machines en alle meubelen

Twee eerste klas barns, kippenschuur en andere bijgebouwen, 22 head of first class pure bred beef cattle. Negen kamer huis voorzien van badkamer en volledig gemeubileerd. Er is ongeveer 28 acres bos, waarin voor minstens $ 3500—$ 4000 timber. Waarde van het vee ongeveer $ 4000. Totaalprijs voor alles slechts $ 23.500. Gevraagd downpayment $ 6000. Hypotheek van $ 17.500 beschikbaar @ 6%, welke kan worden terugbetaald met $ 350.00 per kwartaal, rente en aflossing inbegrepen. Deze farm kan ook zonder vee gekocht worden voor de prijs van $ 19.500 met slechts $ 2000 down, machin s en meubelen inbegrepen. De farm is mooi gelegen, dicht b' de town of Ridgeway en ongeveer 1½ mijl van Lake Erie.

K. KRAAY, Real Estate Broker
15 KING ST., ST. CATHARINES
Huis adres: 2 Juliana Crescent. Telefoon WE 4-1813.

Kerknieuws

FREE CHR. REF. CHURCH

Bedankt

voor London en Mitchell, Ont. Rev. C. Verhage, Hilversum, Ned.

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Grimsby Beach, Ont., J. Geuzebroek te Barrie, Ont.

te Aylmer, Ont., Kand. C. Tuyl.

te Stratford, Ont., Kand. Jacob Vos.

te Holland, Mich., Rev. T. C. Van Kooten van Edmonton II.

te Chilliwack en Agassiz, B.C., Rev. H. Bouma van Granum, Alta.

Aangenomen

naar Holland, Mich. (14 St.), Rev. T. C. Van Kooten van Edmonton II.

Bedankt

voor Port Alberni, B.C., Rev. H. Petersen van Platte, S.D.

voor Clarkson, Ont., Rev. J. Rook van Bellflower, Calif.

Van de 34 candidaten die door de Synode der Chr. Ref. Church dit jaar zijn beroepbaar gesteld zijn er 13 die in het Nederlands kunnen preken en nog vier die het gesprek in de moedertaal kunnen voeren.

CLASSIS ALBERTA NORTH CHR. REF. CHURH

De classis Alberta North wil trachten een tweede Home Missionary te plaatsen in het Peace River District.

In Blue Berry Mountain wonen enkele gezinnen der Chr. Ref. Church, die als gastlid met de Presbyterian Church meeleefden, die meestal een goede rechtzinnige predikant hadden. De tegenwoordige predikant is echter meer de moderne richting toegedaan. Door de enkele gezinnen die reeds jaren werkten met de Family Altar en andere uitgaven van de Back to God Hour is daar thans een schoolgebouw aangekocht en worden er thans diensten gehouden door de Chr. Ref. Church. Rev. D. C. Bouma van La Glace en Grande Prairie bewerkt voorlopig ook dit terrein. Blueberry Mountain is 80 mijl ten noorden van Grande Prairie.

REV. M. DORNBUSH NAM AFSCHEID VAN BRANDON, MANITOBA

De Chr. Ref. Church van Brandon, Man. heeft op 28 juni j.l. afscheid genomen van Rev. en Mrs. M. Dornbush. Rev. Dornbush heeft eerst vijf jaar Brandon gediend als home missionary en de laatste vier jaar als haar eigen predikant. In de verschillende toespraken werd duidelijk tot uiting gebracht hoe deze predikant gemist zal worden. De leiding van de avond berustte bij Mr. Van Hoeffen, die in hartelijke bewoordingen de gevoelens van de gemeente vertolkte. Nog verschillende andere sprekers voerden het woord. Naast droefheid om het vertrek van Rev. en Mrs. Dornbush, was er ook blijdschap over de komst van Mr. en Mrs. Boonstra van Grand Rapids, die gedurende de zomermaanden hun intrek in de pastorie zullen nemen.

Mr. Ruytendorp bood namens de gemeente de scheidende predikant een mooie grammofoon aan, die dankbaar in ontvangst werd genomen.

Rev. Dornbush sprak de gemeente hartelijke en bemoedigende woorden toe. Het verblijf van Rev. en Mrs. Dornbush en deze afscheidsavond zal in Brandon in dankbare herinnering blijven voortleven.

v.B.

REV. HOLLANDER NEEMT AFSCHEID VAN ORANGEVILLE

Op 27 juli j.l. hebben de Chr. Ref. Churches van Orangeville en Alliston, Ont. Rev. en Mrs. Hollander een afscheidsavond aangeboden. De avond stond onder leiding van Mr. Mannetje, terwijl verschillende leden van deze kerken bijdragen leverden in de vorm van zang, muziek, voordrachten, pantomine, korte toneelstukjes en speeches.

Het werk van Rev .en Mrs. Hollander is zeer gewaardeerd, hetgeen eveneens tot uitdrukking kwam in twee cheques, die de predikant werden overhandigd, één van de Bible School Society en een andere van de gemeenten. Rev. en Mrs. Hollander kunnen die naar eigen goeddunken besteden.

Rev. Hollander, die 5½ jaar in deze plaats heeft gestaan, dankte voor de vele blijken van dank en vriendschap die hij en zijn gezin hadden ondervonden.

SCHOOL NIEUWS

Graduation in Wyoming

Woensdag 27 Juni had de jaarlijkse graduation-avond plaats van de John Knox Christian School te Wyoming, Ont., in het kerkgebouw van de Christian Reformed Church, aldaar.

Alle 74 leerlingen van deze "tweevrouwschool" hebben een steentje bijgedragen tot het programma, dat vermoedelijk dan ook om deze reden bij heel wat ouders goed in de smaak is gevallen. Acht leerlingen hebben dit jaar de school verlaten, t.w.: Ann DenBoer, Margaret Deelstra, Jane Uyl, Jennie Tuinstra, Grace VanderWal, Mary Batterink, John Douwes, Melvin Boersma. Het was een groot moment voor deze *graduates* toen zij over het podium van de kerk mochten lopen en een voor een resp. een diploma van miss Duifhuis en een Bijbel van principal, miss Westra, ontvingen.

De reverend John Cooper, predikant van de Christian Reformed Church te Forest, Ont., heeft in een korte toespraak zich vooral tot de *graduates* gewend. "Leren houdt nooit op," aldus reverend Cooper, "en er bestaat ook zeer zeker verband tussen intellectuele groei en geestelijke rijpwording."

Daarop hebben alle kinderen vol overgave gezongen "Living for Jesus", en "Another year of school is passed". Dat was voor menigeen het ontroerendste ogenblik van deze jaarlijkse schoolavond, die kandidaat A. VandenBerg, thans student pastor te Wyoming, met gebed besloot.

Voor de twee onderwijzeressen van de John Knox Christian School betekende deze avond tevens een afscheid, daar beiden, miss Rena Westra, en miss Greta Duifhuis, wegens huwelijk de school verlaten. Mejuffrouw Duifhuis, die in het huwelijk hoopt te treden met de heer C. J. Overvoorde te Holland, Mich., hoopt haar studie aan Calvin College te Grand Rapids, Mich., te voltooien. Mejuffrouw Westra — na 13 Juli mrs. Velthoen te Grand Rapids — hoopt per 1 September a.s. in dienst te treden van de Wyoming Park Chr. School te Grand Rapids-Wyoming. Enige dagen tevoren had het bestuur van de school bij monde van voorzitter B. DeJong afscheid van de onderwijzeressen genomen, en beide dames dank gebracht voor hun werk binnen en buiten de school.

De heer Frank DeVries, thans te Grand Rapids, en een graduate van Calvin College, hoopt per 1 September als hoofd van de school in dienst te treden. Als tweede onderwijzer zal in September de heer H. Bulthuis in dienst treden. Wegens uitbreiding der school bestaat evenwel nog een vacature.

WOMEN'S CORNER

Editor: Mrs. A. Wagenaar
67 Victoria St., Blenheim, Ont.

J.F.K. ADVOCATES: HOME PRAYER

Dit opschrift is niet van mezelf. Velen van u hebben het waarschijnlijk een poosje geleden wel in de kranten zien staan. Eigenlijk had ik er boven willen zetten: verboden te bidden! Erg, he? Ja, dat is het ook. Maar in het artikeltje, dat onder bovenstaand opschrift in de dagbladen verscheen, konden we lezen dat het bidden nu verboden is in de Public schools van de U.S.A. In sommige staten was het al zo, heb ik wel eens gehoord. Maar nu is het dan een wet, geldig voor het gehele land. De U.S. Supreme Court heeft het besloten. Je leest zo'n artikeltje en je leest het nog eens over en je denkt: jongens, het *is* toch wel wat: nu mogen ze niet meer bidden. Eigenlijk moest men nu bordjes ophangen bij de scholen: verboden te bidden!

Misschien, dat het nog indruk zou maken op het mensdom. Misschien dat ze zich dan zouden realiseren, *hoe* erg het is, dat de onderwijzers hun dagelijkse arbeid onder de kinderen (de toekomst van het land) niet eens meer biddende mogen beginnen. We weten dat er onder onze mensen, ook in de States, veel tegenstanders zijn van de Christelijke scholen. Men komt dan aan met de bekende dood-doener: in de public schools wordt ook uit de bijbel gelezen en er wordt gebeden en de taal- en rekenboekjes zijn dezelfde! Of, onze teachers moeten de public schools in, daar moeten ze hun invloed aanwenden. Nu moeten die tegenstanders dus een andere reden opzoeken. Misschien komt nu de ware reden te voorschijn, nl. de dollar! . . .

Die wet is nu van kracht geworden bij onze buren. Hoe lang zou het nog duren voor het hier ook zo wordt? President Kennedy zei in datzelfde artikel ook nog, dat hij een voorstander was van "home" prayers! Alsof die meer waarde voor God hebben dan school prayers!

Ook vond hij dat, doordat het gebed verbannen was van de public schools, de ouders meer gelegenheid hadden om met hun kinderen thuis te bidden. De logica van dat statement ontgaat me geheel! Maar ik woon dan ook niet in "the white House".

Het gekke is, dat kennelijk het bidden in de roomse scholen *niet* verboden is. De roomse ouders kunnen dus op dezelfde voet voortgaan.

Maar wel zien we nu eindelijk duidelijk de noodzaak van de separate scholen. Of nog niet? Ik heb me in alle ernst afgevraagd hoe men het verklaart dat de roomse teachers niet hun dag met de kinderen zonder gebed kunnen beginnen en de public school teachers wel. Het is natuurlijk niet zo, maar men doet het wel zo uitkomen. Of zouden roomse kindertjes meer gebed van node hebben dan de public school kinderen?

G.W.

Amerika en Zweden telefoneren het meest

Het is dit jaar ca. 85 jaar geleden dat het eerste telefoongesprek ter wereld werd gevoerd. Wm. Graham Bell sprak een paar woorden in een instrumentje en een zekere heer Watson, de assistent van Bell, ving deze woorden ergens anders weer op. Het was gelukt! De telefoon begon zijn opmars en werd in die eerste jaren een wereldsensatie. De telefoon bepaalde soms het "gezicht" van een hele stad. Zo stonden er indertijd in New York honderden masten en elke mast droeg 300 telefoondraden. Er waren straten waar men haast de hemel niet meer zag vanwege al die telefoondraden. De tijden zijn veranderd en ook het stadsbeeld met zijn telefoondraden. De telefoon heeft zijn plaats in de wereld echter weten te bewaren en te verstevigen, wij kunnen de telefoon niet meer missen, geen sekonde. Thans werken er in de wereld ca. 1,5 miljoen mensen bij telefoonmaatschappijen en er zijn dagen dat er totaal 350 miljoen gesprekken worden gevoerd.

Canada is de grootste "telefoneerder" van de wereld, gevolgd door de Ver. Staten. In Europa staan de Scandinavische landen nummer één, daar voeren ze per inwoner meer telefoongesprekken dan elders.

Totaal telt de wereld thans ca. 150 miljoen telefoontoestellen en als al die telefoons 1x per dag gaan dan mogen wij schatten dat er 150 miljoen maal per dag "hallo" wordt gezegd.

Ingezonden

Nogmaals: De Evolutie

Gedurende enige weken hebben we van Dr. G. Kooistra kunnen lezen: "Enkele Aspecten van de Evolutieleer en het ontstaan van de mens in verband met Gen. 1:2 en 3". Gaarne wil ik mijn bescheiden mening hierover laten weten.

In het algemeen genomen geloof ik dat Dr. G. Kooistra hier zeer verhelderend heeft gewerkt. Veel waardering heb ik voor zijn opvatting omtrent de Bijbel. Telkens wanneer de wetenschap verschilt met Gods Woord, laat Dr. Kooistra ontegenzeggelijk de Bijbel als het enig Betrouwbare spreken en dat is tegenwoordig maar al te vaak andersom in de wetenschap. Wij Christenen proberen ook maar al te vaak door allerlei tekstuitleggingen en -inleggingen de Bijbel geplooid te krijgen naar het model: "Wetenschap" en maar al te vaak krijgen wij zo'n wanverhouding in de Bijbel dat wij niet alleen Genesis uit het "Fatsoen" halen maar de gehele Bijbel. Immers voor velen en ook voor mij staat dit vast: Klopt Genesis 1 niet met de waarheid dan ook het gehele boek Genesis niet en wanneer er één onbetrouwbaar hoofdstuk of boek in de Bijbel gevonden wordt dan kunnen we terecht twijfelen aan het gehele Boek. Zo ben ik dankbaar voor Dr. G. Kooistra's conclusie, nl. de Bijbel "Het betrouwbare".

Wat echter mij erg opviel, speciaal onder het Hoofd van zijn (proef) schrift dat zijn stellingen gebaseerd waren op Genesis 1: 2 en 3, wat mij vertelt dat "de aarde woest en ledig was; en dat God het licht maakte. Nu weet ik echter niet wat we allemaal wel niet achter of in zo'n tekst mogen en kunnen zoeken, maar dan zeg ik op mijn beurt "Dr. Kooistra, wanneer U die andere teksten ook meer bij Uw betoog betrokken had, dan had U een nog veel rijker bewijs kunnen leveren dat de Bijbel "Het betrouwbare" is ondanks dat de wetenschap de ouderdom der aarde op milj. jaren stelt en de Bijbel op plm. 6000 jaren.

Vooral de steenkool en petroleum schijnen velen nogal "dwars" te zitten voor wat de ouderdom is.

Wat geeft ons het gehele scheppingsverhaal nl. te zien, dat God de Schepper zeer volmaakt scheppend werkt: elke dag een bepaald werk, elke dag iets nieuws, aansluitend op het vorige, eerst licht, dan planten, dan dieren, dan de mens.

Het bijzondere nu speciaal bij de planten, dieren en de mens is, dat God hier de ongelovige wetenschap op een dwaalspoor brengt. De Bijbel zegt: "God heeft de aarde geschapen en *hare volheid* en de Here heeft de aarde door wijsheid gegrond, de hemelen door verstandigheid bereid", en ergens anders: "God vangt de wijzen in hun arglistigheid". Ik noem dat laatste niet om de wetenschap daarmede te veroordelen, maar wel hen die wijzer denken te zijn dan God en Zijn Woord.

Veronderstellingen zijn soms gevaarlijk, maar ook soms noodzakelijk om je eigen gevoelens beter te kunnen uitdrukken en dat wil ik nu ook trachten te doen:

Stel eens voor dat wij een blik in die eerste toestand mochten slaan, laten we zeggen op de 1ste dag van de 2de week. Wat zouden we b.v. in het paradijs te zien krijgen? Dat ondanks dat de aarde nog maar een week oud was we bomen en planten te zien kregen die wel 100 iaren of meer oud leken te zijn, dat er bomen in bloei stonden of vruchten droegen waar normaal 1 jaar voor nodig was. Dat we daar te zien kregen volwassen dieren en hele jonge dieren, sommigen volgens onze begrippen wel ik weet niet hoeveel jaren oud. Daar zagen we ook de reuze hagedissen, kolossale beesten, waarover de geleerden nu nog hun wijze hoofden breken en wat we vooral zagen "De mens", met eer en heerlijkheid gekroond. Stel dat we de gelegenheid hadden om hem te vragen "Hoe oud bent U?" En we kregen dan ten antwoord, "Ik ben juist 3 dagen oud". De wijze zou met stomheid geslagen zijn: "U drie dagen oud, u lijkt wel 40 of 50 jaren. Ja, toch is het waar dat de gehele schepping nog maar juist een week oud is. God heeft de aarde geschapen en hare volheid. God bouwde de aarde niet door dijken en bemalingen, God behoefde niet eerst allerlei zaad in "Hot beds" te zaaien, en daarna verplanten enz. God liet Adam niet beginnen als een kleine hulpeloze baby, ook Eva niet. God had niet nodig duizenden jaren van plantengroei en fossielen voor steenkool en petroleum. Neen, God schiep de bomen, vruchtdragend, zaadgevend en bloeiend naar zijn aard. God schiep de mens in volheid des levens. God schiep de steenkool en de petroleum. God legde deze dingen als een wijze Bouwmeester alle in de schoot van de aarde, waarop de mens een opdracht had ontvangen om die te bebouwen. Laten diegenen die dit lezen eens overdenken bij alle betogingen en debatten rond Genesis 1, dat God de aarde schiep "Vol en compleet". Dat sluit niet uit dat er geen voortgaande groei of proces is waar te nemen. Neen, het gaat mij hierom:

1. De ongelovige wijze kan niet triomfantelijk aantonen dat de aarde milj. jaren oud moet zijn.

2. De Christelijke wetenschap mag niet gaan inleggen om toch maar niet met de wetenschap in conflict te komen, want Genesis 1 zegt het duidelijk en klaar. Er waren oudere bomen en jongere bomen, er waren oudere en jongere dieren. Adam was nu voor onze begrippen een baby, 3 dagen oud en God schiep hem als man.

En als de wetenschap niet dit Hoofdstuk aanneemt verzeilt ze in gissingen en missingen. De ene geleerde gooit met 1 of 10 milj. jaren meer dan de andere, zodat we alleen op die grond al een zeer onbetrouwbare indruk krijgen.

Vraagt de "anti-Schepper geleerde" hoe de mens er toch wel uit zal zien over b.v. 1000 jaren, ze kijken U verbaasd aan. Ja, ze weten U precies te vertellen hoe U er een slordige milj. jaren geleden uitzag, maar hebt U al eens een geleerde gezien die U precies vertelde hoe U er over 500.000 jaren uit zou zien? Ik niet, hoewel ik het wel voor mogelijk acht, dat een "dwaas" het vandaag of morgen tracht te doen. Vraagt de ongelovige wijze in welke toestand wij als mens van nu leven? Hebben wij nog apestreken, zullen die verdwijnen bij onze kleinkinderen? Ja, want volgens hen is de evolutie de maatstaf. Of stopt de Evolutie spoedig haar evolutie?

"Gord nu als een man uwe lendenen (wijze), zo zal Ik de Here U vragen, en onderricht Mij: Waar waart gij toen Ik de aarde grondde, of toen de morgensterren te zamen vrolijk zongen en alle Kinderen Gods juichten? Zijt gij gekomen tot aan de oorsprongen der Zee?

Hulting

ANTWOORD VAN DR. G. KOOISTRA

Ik ben U erkentelijk voor de waardering, die U voor mijn artikelenserie hebt uitgesproken. Vooral het middengedeelte van Uw betoog spreekt me wel aan. Verder is er een fout in de titel van mijn betoog geslopen, waar U op wijst. Het gaat niet over Genesis 1 : 2 en 3, maar over Genesis 1, 2 en 3. Eerlijk gezegd heb ik er steeds over heen gelezen, want in het oorspronkelijke manuscript stond deze onjuiste aanduiding er al. Toch geloof ik, dat U en de andere aandachtige lezers zeker begrepen hebben, dat de eerste drie hoofdstukken van Genesis bedoeld zijn; immers één van de kernpunten van mijn betoog is de zondeval en de gevolgen er van. Dit staat in Genesis 3.

Al heb ik alle waardering voor de manier waarop U het grote scheppingsgebeuren beschrijft, over Uw bejegening van de hedendaagse wetenschap kan ik het niet met U eens zijn. U praat over de "wijze" en dan vaak in denigrerende zin. Ik houd niet erg van dit woord. We hebben in de wetenschap "onderzoekers". Dat zijn mensen, die zeer critisch staan tegenover de materie waar ze mee werken en waarvan ze alles proberen te doorgronden. De resultaten van hun werk ondervindt U dagelijks; denkt U er maar aan, om bij ons onderwerp te blijven, dat een groot deel van de energie, die de mens gebruikt door fossiele brandstof geleverd wordt. Ook moet U niet spreken over een "anti-Schepper geleerde" en vragen of de apestreken zullen verdwijnen bij onze kleinkinderen. Als U zo spreekt, staat U heel dicht bij de Engelse bisschop Wilberforce, in mijn tweede artikel genoemd. Ook de evolutie-theorie verdient waardering, door het wetenschappelijk werk er aan besteed. De onderzoekers op dit terrein beseffen hun beperkte vorderingen en beamen bijna allen, dat ze er nooit helemaal klaar mee zullen komen.

DE BEVER

HET EMBLEEM VAN CANADA

door Edna Ritchio

(Can. Scene) — De bever vindt als embleem van Canada haar oorsprong meer dan 300 jaar geleden in de bevers die op de schilden waren geschilderd van de Indianen die door Champlain de "Cheveux Releves" werden genoemd vanwege hun hoge kapsels. De "Cheveux Releves" vonden zo veel bevers langs de oevers van de rivier die zich door Ontario naar Georgian Bay slingerde, dat ze de rivier en haar vallei naar deze nijvere diertjes noemden.

We kunnen ons voorstellen hoe deze Indianen op hun pelsruil expeditie trokken. Ze volgden de kronkelende Beaver River tot aan de monding, volgden de oever van Georgian Bay tot aan de tegenoverliggende zijde en reisden dan het binnenland in, waar ze de eerste ontdekkingsreizigers met hun gidsen ontmoetten. Op die manier leerden ze dat beneden aan de Ottawa River en aan de grote St. Lawrence Waterway de ruilpost Mount Royal te vinden was, het tegenwoordige Montreal. Het is zeer waarschijnlijk dat sommige van deze Indianen hun huiden zelf naar de wereldstad der blanken gebracht hebben, waar de bevers op hun schilden opgemerkt en door anderen overgenomen werden.

De bever is voor een groot deel verantwoordelijk voor het toegankelijk maken van het land, daar haar pels het lokaas vormde dat de blanken deze onbekende uitgestrekte gebieden binnen voerde. In de tijd dat de Hudson Bay Company werd opgericht waren de bevers zo talrijk, dat de huiden alom als ruilobject werden gebruikt. En bijna 2 eeuwen lang heeft de beverpels van Halifax tot aan de Rocky Mountains hiertoe gediend.

Het feit dat de bever zulk een voorname rol heeft gespeeld in de ontwikkeling van Canada heeft er toe geleid dat het tot nationaal embleem werd geadopteerd. Het wordt aangetroffen op het Canadese familiewapen en op medailles en munten. Ook de eerste Canadese postzegel, die in 1851 werd uitgegeven, droeg een afbeelding van de bever.

Bevers zijn gezellige diertjes, die gewoonlijk in kolonies leven aan het water, waar ze hun lievelingsvoedsel, de wilgen en de espen, vinden. Ze houden geen winterslaap, maar bouwen dammen waarachter ze hun woning maken met een ingang onder water, zodat ze 's winters hun voorraad takken en boomstammen kunnen bereiken. 's Zomers vullen ze hun menue van wilgen en espen aan met schors van vruchtbomen en gedeelten van de maisoogst van de boeren.

De schade die de bever veroorzaakt weegt echter niet op tegen het goed dat ze doen. Ze helpen overstromingen te verkomen, zorgen dat de goede, bovenste grondlaag niet weggespoeld kan worden. Bevervijvers verschaffen een woning voor de vissen en een wijkplaats voor watervogels.

Als de "Cheveux Releves" in het begin van deze eeuw nog eens naar hun Beaver River vallei hadden kunnen terugkeren zouden ze maar weinig van deze diertjes teruggevonden hebben — de blanken hadden ze bijna geheel uitgeroeid.

Op het ogenblik schat men hun waarde zo hoog dat er ieder jaar een bepaald aantal in ongevaarlijke vallen worden gevangen die naar plaatsen worden gebracht waar hun vlijt nog steeds het gebruik van de bever als nationaal embleem van Canada rechtvaardigt.

"CALVINIST - CONTACT"

PREMIE BOEKEN

Het kost U niets om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 4.00 opstuurt.

Onze nieuwe lijst

Voor 1 abonnee:

WONINGRUIL, door M. E. 't Hart.
HUMOR VAN DE BIJBEL, door Okke Jager.
DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.
HERLEEFD VERLEDEN, door Prof. A. Sizoo.
JOHANNES CALVIJN INSTITUTIE.
DE APOCRIEFE BOEKEN, deel 2, 157 bladzijden.
HET CALVINISME (Stonelezingen), door Dr. A. Kuyper.
JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.
DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
LUTHERS WERKEN.
MENSEN RONDOM JEZUS, door Dr. J. H. Bavinck.
DE BRUG, door K. Norel.
HEL EN HEMEL VAN DACHAU, door Ds. J. Overduin.
HET EVANGELIE VAN THOMAS, door Dr. R. Schippers.
KAART VAN KERKELIJK NEDERLAND, door Dr. C. N. Impeta. (Beschrijving van verleden en heden der Remonstrantse Broederschap.)
DE LEVENSROMAN VAN JOHANNES POST, door Anne de Vries.
OOK U SPREEKT GRIEKS EN LATIJN, door Prof. Dr. A. Sizoo. (Hoe Griekse en Latijnse woorden in de Nederlandse taal zijn opgenomen.)
DE JEHOVA'S GETUIGEN EN DE BIJBEL, door Ds. H. J. Spier.
VAKBEWEGING EN MAATSCHAPPIJ, door Dr. W. Albeda.
SINNE- EN MINNEBEELDEN, door Jacob Cats.
UIT CATACOMBEN EN WOESTIJNZAND, door Dr. H. Mulder. (Levenstekenen van de eerste Christenen.)
KLIMATOLOGISCH, door G. Th. Rothuizen. (Een verzameling gedichten naar thema.)
BILDERDIJK, door Martien J. G. De Jong en Wim Zaal. (In kort bestek. Een levens- en persoonlijkheidsbeeld van een der grootste figuren uit onze historie.)
DE WELEERWAARDE HEER, door Ds. M. E. Voila. (Belevenissen van een dominee.)

Voor 2 abonnees:

A PREY TO SATAN, door C. Sluys.
IN THE MIRROR, door Prof. J. H. Kromminga.
LANDVERHUIZERS (trilogie in één band), door P. J. Risseeuw.
GEERT DAMMERS (trilogie in één band), door Aart Romijn.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact
Naam ....
Post-adres ....
....
Aangebracht door: ....
Naam ....
Post-adres ....
....
Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:
Naam ....
Post-adres ....
....
....

OUD ADRES:
....
....
....